

Západočeská univerzita v Plzni

Fakulta právnická

DIPLOMOVÁ PRÁCE

Ghettizace měst

Vedoucí práce JUDr. Tomáš Louda

Prohlášení

Prohlašuji, že jsem tuto diplomovou práci zpracovala samostatně, a že jsem vyznačila prameny, z nichž jsem pro svojí práci čerpala způsobem vědecké práci obvyklým.

Plzeň, březen 2018

.....

Poděkování

Za touto diplomovou prací stojí jedno velké děkuji. Největší poděkování patří JUDr. Tomášovi Loudovi, CSc., který dával mé práci správný směr a inspiraci. Ne o moc menší děkuji, patří Mgr. Martě Párové, která mi umožnila částečný pracovní úvazek a tím dostatečný prostor ke studiu a v neposlední řadě mé rodině, která mě podporovala a pomáhala mi šířit dotazník a nikdy mi nedovolila to vzdát.

Obsah

Úvod	1
1. Historie	3
1.1. Svět	4
1.2. ČR 5	
2. Související pojmy	7
2.1. Periferie	7
2.2. Romská osada	7
2.3. Slum	8
2.4. Exkluze a inkluze	8
2.5. Integrace a segregace	9
2.6. Rasa	9
2.7. Diskriminace	10
2.8. Židovské ghetto	11
2.8.1. Genocida	12
2.9. Varšavské ghetto	14
2.9.1. Treblinka	15
2.9.2. Belzec	16
2.10. Romské ghetto	16
2.11. Terezínské ghetto	21
2.12. Sapa	22
2.12. Josefov – Praha	25
2.13. Ghetto v pojetí rezidenčního bydlení	27
3. Výzkum	30
3.1. Sběr dat	31
3.2. Vyhodnocení	43
4. Státní sociální fondy, programy EU	46
4.1. Program EU pro zaměstnanost a sociální inovace (EaSI)	48
4.2. Strategie romské integrace 2015 - 2020	49
4.3. Evropské sociální fondy České republiky – Operační program zaměstnanost a mnoho dalších	50
5. Situace cizinců na Rokycansku	52
6. Závěr	57
7. Resumé	60

8.Literatura:.....	61
8.1.Legislativa:.....	62
8.2.Internetové zdroje:	62
9.Přílohy	64

Úvod

Ghetto. V dnešní době často skloňovaný pojem. Pojem, kterým se zabývají media, sociální sítě, ale i veřejnost jen tak u sklenky. Někomu běhá mráz po zádech, jiný je vlastně ani nevnímá a někdo v povzdálí může mít povědomí o existenci. Jedná se o globální problém.

V této práci se zaměříme na pojem jako takový, vysvětlíme si, co vše se pod ním skrývá, jaká ghetta můžeme nebo jsme mohli na našem území potkat. Zeptáme se veřejnosti, jak ghetta vnímají a co o nich vlastně vědí a na konec shrneme možnosti pomoci těmto skupinám obyvatel.

Nejsem zastánce odsouzení člověka podle povídání druhých a stejně tak přistupuji k cizincům nebo ghettům. V každé skupině figuruje pozitivní i negativní element, bez toho by nemohla fungovat rovnováha ve společnosti. Každý má svoji roli (způsob chování jedince, člověk hraje více rolí najednou např. žena, matka, studentka, zaměstnankyně) a svůj sociální status (postavení ve společnosti závislé např. na vzdělání, vlastnictví, finanční stránce,..)¹. Oboje můžeme částečně ovlivnit sami, a proto záleží jen na nás a na našem úhlu pohledu, jak se k problematice ghett postavíme.

Také se musíme pozastavit u urbanizace měst a obcí, kde má Jiří Musil jasno: „*Urbanizace neznamená pouze zvětšování absolutního počtu i relativního podílu lidí žijících ve městech, je to proces, který zasahuje do celé organizace společnosti, mění způsob života a vztahy mezi lidmi. Jako každá velká sociální proměna je předmětem obav, odporu, ale také nadějí a obdivu. Od jisté doby také pokusů poznat ji objektivním způsobem...*“²

Urbanizace s sebou přináší velké změny ve společnosti a proto je potřeba k ní také přistupovat jako k důležité součásti vývoje celé sociologie a konkrétně v našem případě, ke zkoumání ghett.

---

¹ KELLER, Jan, Úvod do sociologie. 5. vyd. Praha. Sociologické nakladatelství, 2004. Studijní texty. ISBN 8086429393

² MUSIL, Jiří, Sociologie soudobého města. Praha: Svoboda, 1967, str. 9

Ne každý má stejné právo na život, jak stanovuje ústava: „*Česká republika je svrchovaný, jednotný a demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana.*“³ nebo další právní pramen – Listina základních práv a svobod v čl. 1 „*Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.*“⁴

Ovšem nejen v českém právu je zakotvena svoboda a rovnost, také v mezinárodním právu nalezneme základní lidská práva. Bohužel ani to nezabrání některým lidem, aby vykořisťovali jiné, brali je na jejich právech nebo je vytlačovali ze společnosti a příbytků.

Na ghetta může mít každý člověk svůj názor, ale je potřeba si uvědomit, že se v první řadě jedná o minoritní skupiny obyvatel, které jsou z nějakého důvodu vyloučeni ze zbytku majoritní společnosti. S tímto vyloučením souvisí také pojmy jako segregace, exkluze a další, o kterých se dozvíme víc v následujících kapitolách.

Svou práci jsem rozdělila na exkurz do historie, vysvětlení základních pojmů, výzkumné části, státní a mezinárodní orgány a fondy pro podporu cizinců a začlenění vyloučených skupin zpět do společnosti a ke konci diplomové práce se podíváme také na aktuální situaci s vyloučenými skupinami na Rokycansku, kde využijeme informace z místní pobočky Úřadu práce ČR a také vlastní zkušenosti s cizinci, jak v pracovním tak soukromém životě.

Také souhlasím s myšlenkou britského sociologa Anthonyho Giddense, že „*poloha prostoru může výrazně určovat kvalitu života lidí a jejich životní šance*“.⁵ Proto pojd'mě udělat naše prostředí k životu co nejlepší, ať se nám tady žije spokojeně, v poklidu a míru se všemi národy světa.

---

³ Zákon č.1/1993 Sb. – Ústava České republiky

⁴ Zákon č.2/1993 Sb. - Listina základních práv a svobod

⁵ GIDDENS, Anthony. Sociologie, Praha, 2000, s. 218, ISBN 8072031244

1. Historie

Abychom pochopili vznik a setrvání ghett ve městech je potřeba krátký exkurz do historických souvislostí. Ghetta se objevovala již před naším letopočtem, ve starověku. Tam docházelo k dobrovolnému vyčleňování obyvatel menšin od zbytku společnosti.

Nejznámější jsou samozřejmě aféry s židy – vyčleňování v důsledku náboženského vyznání, ale výjimkou nebyly ani politické nebo rasistické důvody.

Například Ludwig Gumplowicz tvrdil, že „hybnou silou života ve společnosti je vzájemné nepřátelství mezi společenskými skupinami, které jsou zde ztotožněny s rasami v gobineauovském slova smyslu. Každá z ras bojuje o svou vlastní existenci a výsledkem tohoto boje je nucený proces absorpce, fúze nebo podrobení.“⁶

Pan prezident Zeman definoval ghetto pro deník Aha! v článku „Krutě pravdivá mapa Česka: Tady všude jsou ghetta! Lidé v nich žijí bez práce, bez vzdělání, bez naděje...“ ze dne 17.3.2015 takto: „Takovým místem může být osamocený dům s několika rodinami, ubytovna či celé sídliště, ve kterém žijí různě situované domácnosti včetně chudých a sociálně slabých. »Lokalita« může být sevřena v okolní zástavbě, nebo se dokonce může jednat o vchod či několik bytů v jednom panelovém domě,“⁷

Společenské skupiny vznikaly na přelomu 17. a 18. století z francouzštiny a původním významem byl rozbor umění a výtvarných děl, jejich uspořádání, postavení předmětů a také později uspořádání osob.⁸

Již v historii můžeme vidět, že každý filozof či sociolog viděl pojem ghetta jinak, ale v podstatě stejně.

---

⁶ CUIIN, Charles-Henry; GRESLE, Francois. Dějiny sociologie. Praha: Sociologické nakladatelství, 2004. 50 s. ISBN 80-86429-33-4

⁷ <http://www.ahaonline.cz/clanek/zhave-drby/105583/krute-pravdiva-mapa-ceska-tady-vsude-jsou-ghetta-lide-v-nich-ziji-bez-prace-bez-vzdelani-bez-nadeje.html>

⁸ Malý sociologický slovník. Praha: Svoboda, 1970. 369 s. ISBN 66/505-21-8.6

1.1. Svět

První náznak ghett můžeme najít ještě před našim letopočtem, kde byl dobyt Jeruzalém, připojen k Římským územím a židé byli v tomto novém, rozšířeném Římě nežádoucí.

Židé se tedy sami segregovali na okraje měst a s nařízením města také došlo k omezení jejich pohybu, podnikání, oblékání a de facto všech oblastí života – viz 2.7. Židovské ghetto.

Ve Spojených státech amerických také vznikala ghetta. USA byly skoro půl století nejvíce rozmanitou a pokrokovou zemí co se sociologie týká. Většinu myšlenek převzaly z Evropy, ale američtí sociologové kladli důraz na evolucionismus, meliorismus, sociální reformu a psychologické složky. „Postupné vytváření amerického národa z mnoha rasově, národnostně a kulturně rozdílných skupin orientovalo daleko rozhodněji pozornost na konkrétní pochody, kterými jedinec vzrůstá do své společnosti, na osobní vrstvy, v nichž si ho společnost asimiluje a na strukturu mikroskupin, jimiž si tuto společnost nejintenzivněji přisvojuje – sociální psychologie nebyla náhodou po řadu desetiletí typickou americkou disciplínou.“⁹

Louis Wirth, který byl představitelem chicagské školy tvrdil, že ghetta jsou lokality, do kterých se přestěhovávají skupiny osob, které odporují majoritní skupině a uznávají svoje prostorové a institucionální struktury.

Pokud pomine židovské obyvatelstvo a s ním spojenou ghettizaci, v USA bylo ghetto spojováno hlavně s Afroameričany. Afroameričané se stěhovali do velkých měst za vidinou výdělků a shlukovali se na perifériích měst. V těchto případech se postupně označení „ghetto“ začalo měnit na „slum“.¹⁰

Po II. světové válce se Amerika rozděluje na dva tábory – černí a bílí. Není to myšleno tak hanebně, jak by se mohlo zdát, černým ghetům se poměrně dařilo

⁹ Malý sociologický slovník. Praha: Svoboda, 1970. 408-409 s. ISBN 66/505-21-8.6

¹⁰ TOUŠEK, Ladislav, AntropoWebzin: Sociální vyloučení a prstorová segregace. Plzeň: Antropoweb, 2007, roč.2-3, ISSN 1801-8807

a dodnes můžeme v některých částech New Yorku najít krásné domy, které dříve patřily černošským ghettovým bossům.

Ovšem tato zlatá éra brzy opadla a tyto čtvrti se staly vyloučenými lokalitami, bez naděje, s nízkým sociálním statusem a de facto zákazem a co největším oddělením bělochů od černých.

V dnešní době ghetta samozřejmě nadále existují, ale je potřeba s nimi pracovat. Děti potřebují někde získat vzorce chování, potřebují mít zdroje informací a proto je nezbytně důležité, aby se ghetta nadále integrovala do majoritních společností, což je jeden z cílů americké sociální politiky. Obdobně tomu bylo také u čínských minorit, které se podařilo nenásilně zapojit do majoritní společnosti, ale zanechaly si svůj přirozený životní ráz, tradice a kulturu.¹¹

1.2. ČR

V České republice můžeme najít více než 600 ghett. Nejedná se ovšem jen o romská ghetta, která jsou nejznámější, ale jedná se také o obyvatele, kteří se dostali do těžkých životních situací, nedostali se k příležitostem vzdělání, slušné práce nebo se zamotali do dluhových pastí.

Pro svou práci jsem si vzala za názornou ukázkou Židy, kteří žili v Mikulově, kteří se usídlili v podzámčí.

Zmínky o židovské obci v Mikulově sahají až do roku 1421, kdy byli vyhnáni z Vídně a Dolních Rakous Albrechtem Habsburským. Další přicházeli po vyhnání Židů z okolí Brna a Znojma. Židé se do města přestěhovali postupně a zkupovali domy v sousedství křesťanských domů. Křesťané a Židé ovšem dlouho vedle sebe nevydrželi žít a proto se ze čtvrti postupně

---

¹¹ MÁSELNÍK, Stanislav, Imigrace: Problém? In: Dělský potápěč (online). 2009 (cit. 2018-02-16) Dostupné z: <https://deliandiver.org/2009/04/imigrace-problem.html>

odstěhovali a vznikla tak čistě židovská čtvrť. Židovská obec v Mikulově byla jednou s největších v Čechách, a proto byla ještě před polovinou 16. století vybudována instituce moravského zemského rabína.

V roce 1719 a 1737 Mikulov zachvátily požáry, kde mimo jiné byla zasažena židovská obec. Židé si opět postavili své ghetto, ale již mimo křesťanskou část města. Díky velké reformě společnosti v 19. století nastalo zrovnoprávnění židovského obyvatelstva s ostatním. Židé dokonce dosáhli naprosté samostatnosti a to v roce 1848, kdy se židovská obec stala samostatným subjektem, který měl starostu, orgány a mohl volně nabývat majetek. To byl další impuls k novému přílivu židů z okolních ghett přímo do Mikulova. Toto správní uspořádání zaniklo až roku 1919. V tomto roce se také stala židovská obec právoplatnou součástí města.

Rozmach židů zastavila až II. světová válka, kterou přežila jen hrstka původního židovského obyvatelstva.¹²

---

¹² <http://www.mikulov.cz/turistika/pamatky-a-prohlidkove-objekty/pamatky-zidovske-komunity/historie-zidovske-ctrvti/>

2. Související pojmy

Z důvodu výzkumu, kterému se budu věnovat v následující kapitole je potřeba objasnit několik pojmů. Tyto pojmy jsou důležité pro pochopení otázek a vyhodnocení jednotlivých odpovědí respondentů.

Také se podíváme na několik konkrétních ghett, která se vyskytovala nebo vyskytují na našem území nebo v sousedních státech. Abychom pochopili souvislosti, půjdeme také do historie a to nejpodrobněji do II. světové války. V té době totiž byla páchána jedna z nejhorsích zvěrstev na lidstvu vůbec.

2.1. Periferie

Periferie souvisí s několika různými odvětvími, ale pro naši práci budeme pracovat s pojmem urbanismus a okrajovými částmi města.

Je to část, kde nejsou zcela funkční sociální a prostorové vztahy. Město je přirozeně rozděleno na jádro – centrum a jednotlivé čtvrti, až odlehlé částí, které nejsou dostatečně integrované a zapojené do života v centru města.¹³

2.2. Romská osada

Romská osada je seskupení staveb typických pro romské obyvatelstvo, které nejčastěji vidíme na okrajích nebo vyloučených částech měst. Tento typ obydlí nebyl náročný na stavbu, protože

---

¹³ HAVLÍČEK, Tomáš; CHROMÝ, Pavel; JANČÁK, Vít; MARADA, Miroslav. Vybrané teoreticko-metodologické aspekty a trendy geografického výzkumu periferních oblastí. In: Problémy periferních oblastí. Praha: Katedra sociální geografie a regionálního rozvoje, ISBN 80-86561-21-6, staženo dne 20.3.2018

Romové již historicky byli kočovníky a ani snahy o usídlení se neshledaly s kladnými reakcemi.

2.3. Slum

Slovem slum se zabývá i OSN, která ho definovala jako chudinskou čtvrť, kde jsou postaveny nelegální a nezděné domy, dost často, ve většině případů bez povolení. Slumy se nejvíce vyskytují na okrajích velkých měst, podobně jako ghetta, s tím rozdílem, že jsou nejvíce v chudinských státech. Slum si často žije vlastním životem, lidé si sami pěstují plodiny, s kterými poté obchodují, existuje zde také barter – směnný obchod.

14

2.4. Exkluze a inkluze

Nejedná se o matematiku, ale má to k ní blízko. Ano, mluvíme zde o sociologii a i zde můžeme najít exkluzi a inkluzi. A

¹⁴ <https://www.thedailybeast.com/welcome-to-the-billion-man-slum> staženo 19.3.2018

stejně jako v matematice se jedná o sjednocení nebo naopak průnik množin, jen jsou to v našem případě množiny osob.

2.5. Integrace a segregace

Integrace, jak můžeme vydedukovat bez jakýkoliv znalostí jen z pouhého „IN“ na začátku, tedy „V“ je tvoření určité soudržnosti, odstranění bariér, ať už kulturních nebo jazykových a začlenění například menšin – ghett do běžné společnosti a populace.

Integrace cizinců znamená „*proces postupného začleňování imigrantů do struktur a vazeb společnosti domácího obyvatelstva. Jedná se o komplexní jev, který je přirozeným důsledkem migrace a který má politické, právní, ekonomické, sociální, kulturní, psychologické a náboženské aspekty.*“¹⁵

Segregace jak už sám název napovídá, je pravý opak. Segregace je „*diskriminace spočívající v oddělování a zvýhodňování určitých skupin obyvatelstva na základě rasy, pohlaví aj.*“¹⁶

2.6. Rasa

Rasa, rasové nepokoje, rasismus - velmi propírané pojmy médií. Jádro tohoto slova najdeme v italštině - razza = druh nebo rod; ale také v arabštině – uner = rasa a rod. Pojem rasa se používá k pojmenování větší skupiny osob, která má stejné některé znaky, například somatické.

---

¹⁵ DOHNALOVÁ, Jana; MALINA, Jaroslav. Slovník antropologie občanské společnosti. Brno: CERM, 2006. 288 s. ISBN 80-7204-349-8

¹⁶ DOHNALOVÁ, Jana; MALINA, Jaroslav. Slovník antropologie občanské společnosti. Brno: CERM, 2006. 578 s. ISBN 80-7204-349-8

Rasa je původně antropologický pojem, který rozděluje bytosti dle stavby těla a dalších vnějších znaků. Pro sociologické rozdělení „*bývá užito kritérium jazykově národnostních nebo etnicko národnostních. Z hlediska antropologického takové rasy neexistují.*“¹⁷

Jiná literatura hovoří o rase jako o „biologické odlišnosti, která vznikla v průběhu vývoje člověka. Projevuje se odlišnou barvou pleti, očí, vlasů, lidské podoby a tělesné stavby. Důležitou otázkou v pohledu na rasu je, zda jsou značné genetické rozdíly v populaci opravdu důležité.“¹⁸

Rasismus, jak sám název napovídá, je spojen s vytlačováním určité rasy ze společnosti. Dohnalová s Malinou definují rasismus jako „*postoj založený na ospravedlňování, reprodukci nebo úsilí po dosažení asymetrické distribuce .... moci na základě esencializme selektivně zvolených lidských somatických znaků, které jsou chápány jako vrozené distribuce...*“¹⁹

„*Rasismus je ideologie, která hlásá podřazené postavení rasových či etnických skupin z důvodu jejich biologických či tělesných vlastností.*“²⁰

2.7. Diskriminace

Diskriminace znamená „úmyslné rozlišování poškozující někoho, neuznávání jeho rovnosti s jinými, což porušuje princip občanské rovnosti...“²¹

---

¹⁷ *Critique: revue générale des publications françaises et étrangères*. Paris: Éditions de Minuit, 1946. 351 s. ISSN 0011-1600.

¹⁸ HUGHES, James. *Velká obrazová všeobecná encyklopedie*. Praha: Svojtka & Co., 1999. 201 s. ISBN 80-7237-256-4.

¹⁹ DOHNALOVÁ, Jana; MALINA, Jaroslav. *Slovník antropologie občanské společnosti*. Brno: CERM, 2006. 549 s. ISBN 80-7204-349-8

²⁰ HUGHES, James. *Velká obrazová všeobecná encyklopedie*. Praha: Svojtka & Co., 1999. 244 s. ISBN 80-7237-256-4.

Osoba nebo skupina osob narušuje osobní prostor, práva a svobody jiného člověka na základě určité rozdílnosti. Hlavní rozdělené diskriminace je:

Přímá diskriminace – na první pohled rozdílné zacházení např. s mužem a ženou, genderové rozdíly u inzerátů na práci, kde je uvedeno jen jedno konkrétní pohlaví (Hledáme firemního právníka; správně by mělo např. být – Hledáme firemního právníka / právníčku)

Nepřímá diskriminace – pro lepší pochopení opět názorný příklad – vedení městského bazénu zavede nařízení, že na plavání rodičů s dětmi musejí být dvoudílné plavky – z toho je jasné že:

- na plavání chodí převážně ženy jako doprovod dětí
- nařízení se týká žen, které jsou omezeny ve výběru plavek

2.8. Židovské ghetto

V roce 63 př. n. l. byl válkou zpusťošen Jeruzalém, Židi zadrženi jako zajatci a odvezeni do Říma. Židé si v této době sami vybrali dobrovolné vyčlenění a odebrali se na okraj města. Tento jev můžeme najít nejen v Římě, ale ve většině větších měst, kde se shlukovali stejná etnika a žila pospolu na určitém území – části města a zakládalo osady.

Ghetto, v pojetí jak ho známe dnes nalezneme v dějinách datovaných do 10. století n. l. Důležitý zlom nastal na 3. Lateránském koncilu, kde bylo ujednání, že křesťané nemohou žít

---

²¹ DOHNALOVÁ, Jana; MALINA, Jaroslav. Slovník antropologie občanské společnosti. Brno: CERM, 2006. 164 s. ISBN 80-7204-349-8

pospolu s židovským obyvatelstvem kvůli náboženským rozporům viz. 2.8. Židovské ghetto

Židé se v té době segregovali, ale sdružení, ve kterém žili, nemůžeme ještě považovat za ghetto v pravém slova smyslu. Jednalo se spíš o část města, kde žili jen židé. V Itálii jim takové rozdělení nestačilo, proto tyto části obehaly zdmi a židé měli jen omezený časový horizont, kdy mohli jít mimo vyhrazené území. Další omezení spočívalo například v oblečení. *„Tato židovská znamení měla různé podoby, od našitého pásku na rukávu, kolečka na kabátě, zvláštního klobouku (Praha), až po speciální kabát nebo živůtek. Většinou měla znamení žlutou barvu, která byla podle křesťanské tradice jako barva odpadlivci vyhrazena pro lidi vyloučené ze společnosti. Účelem viditelného označení bylo zamezit osobnímu styku křesťanů se Židy.“*²²

Vzhledem k omezené možnosti pohybu ve městech byli nuceni zřídit vlastní samosprávu a de facto stát ve státě, který bude stoprocentně samostatný ve všech směrech. Tyto zákazy byly postupně rušeny od roku 1789.

2.8.1. Genocida

Genocida je zločin proti lidskoti. Přesnou definici nalezneme v mezinárodním právu: „úmyslné a systematické zničení, celé nebo části, etnické, rasové, náboženské nebo národnostní skupiny“²³.

Židovská genocida za II. světové války je považována za jeden z nejhrůznějších činů konaných za války. V polovině roku

---

²² Materiály židovské obce, <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/stredoveke-koreny-protizidovskych-predsudku/> staženo dne 6.1.2018

²³ FUNK, Marcus: Victims Rights and Advocacy at the International Criminal Court, Oxford, England: Oxford University press, ISBN 0199737479

1941 hitlerovské Německo začalo spřádat plány na systematickou židovskou genocidu – totální vyhlazení a jednotnost čisté rasy. Nejednalo se ovšem jen o židy, ale také o vyvraždění – vyhlazení romských a dalších menšin.

Tyto skutečnosti dokládají zápisy pořizené na konferenci ve Wannsee, které byly bohužel nalezeny až po Norimberském procesu.

Mezinárodní právo zaznamenává genocidu v Úmluvě o zabránění a trestání zločinu genocidia OSN čl. II. a můžeme genocidu definovat takto: *„V této Úmluvě se genocidou rozumí kterýkoli z níže uvedených činů, spáchaných v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou národní, etickou, rasovou nebo náboženskou skupinu jako takovou:*

- a) usmrcení příslušníků takové skupiny;*
- b) způsobení těžkých ublížení nebo duševních poruch členům takové skupiny;*
- c) úmyslné uvedení kterékoli skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit její úplné nebo částečné fyzické zničení;*
- d) opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí;*
- e) násilné převádění dětí z jedné skupiny do jiné.“²⁴*

V českém právu se hovoří o genocidě v zákoně č. 40/2009 sb. a to hned v několika paragrafech. Pro svoji práci považuji za nejdůležitější §400 – Trestné činy proti lidskosti – Genocidum.

---

²⁴ <http://www.osn.cz/wp-content/uploads/2015/03/umluva-genocida.pdf> staženo dne 4.3.2018

„Kdo v úmyslu zničit úplně nebo částečně některou rasovou, etnickou, národnostní, náboženskou, třídní nebo jinou podobnou skupinu lidí

a) uvede příslušníky takové skupiny do takových životních podmínek, které mají přivodit jejich úplné nebo částečné fyzické zničení,

b) provede opatření směřující k tomu, aby se v takové skupině bránilo rození dětí,

c) násilně převádí děti z jedné takové skupiny do druhé, nebo

d) způsobí příslušníkovi takové skupiny těžkou újmu na zdraví nebo smrt, bude potrestán odnětím svobody na dvanáct až dvacet let nebo výjimečným trestem.

(2) Stejně bude potrestán, kdo k činu uvedeném v odstavci 1 veřejně podněcuje.

(3) Příprava je trestná. “²⁵

Ve zkratce můžeme tedy říci, že genocida je jakékoli ublížení, utlačení nebo znevýhodnění etnické, rasové, národnostní nebo v náboženské skupině obyvatel. Každý by měl mít stejné právo na život a životní podmínky.

2.9. Varšavské ghetto

Varšavské ghetto vzniklo jako jedna čtvrt' samotné Varšavy kolem roku 1940 a bylo zřízeno německou okupační správou. Na plochu necelých 3km² se muselo vejít asi 450 000 Židů. Ghetto vzniklo z klasické čtvrti, kde žili lidé. Ti, kteří nebyli židé se museli vystěhovat, naopak židé se museli nastěhovat ve velmi krátké době.²⁶

V poměru rozlohy a počtu obyvatel ghetta je jasné, že životní podmínky nebyly vůbec dobré, ba naopak, byly velmi žalostné. Židům se nedostávalo léků, dostatku potravin a tak bylo úmrtí na denním pořádku.

---

²⁵ Zákon č. 40/2009 Sb.

²⁶ PILICHOWSKI, Czeslaw, ed. Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945: Informator encyklopedyczny. Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1979, s. 546

Varšavské židovské ghetto patřilo k druhému největšímu na světě. Větší už bylo jen v New Yorku. V Polsku žilo 29% židů z celkového obyvatelstva Polska.

Od roku 1942 byly řízené vysídlovací akce, kde účelem bylo všechny Židy (kteří nepracovali v německých továrnách, nemocnicích nebo v pořádkových službách) převést do Treblinky nebo do Belzec – vyhlazovacích táborů.²⁷

Několik tisícovek Židů bylo zachráněno díky statečným činům Żegoty, která zásobovala obyvatele ghetta a zaměřovala se hlavně na útky dětí, které poté ukrývala v sirotčincích a kláštorech.

2.9.1. Treblinka

Treblinka byl jeden z vyhlazovacích táborů akce Reinhard. Blízkost železnice byla samozřejmostí a také pro většinu Židů poslední cestou.

Tábor byl postaven za necelé dva měsíce a skládal se ze 3 částí: pro personál, přijímací a shromažďovací prostory a třetí, nejděsivější – vyhlazovací prostor s plynovými komorami, hroby a hranicemi pro kremaci.

Na rozdíl od ostatních táborů, Treblinka si na ofiiality moc nepotrpěla. Mnoho židů šlo i bez evidence rovnou do plynových komor. Nejdříve byly v provozu 4 komory, poté byl počet rozšířen na 14.

---

²⁷ PILICHOWSKI, Czeslaw, ed. Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945: Informator encyklopedyczny. Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1979, s. 550

Nejdříve byli Židé pohřbíváni do hromadných hrobů, po návštěvě Heindricha Himmlera bylo nařízeno spalování.

Podle dochovaných informací bylo v Treblince zavražděno více než 800 000 osob.

2.9.2. Belzec

Belzec byl orvním táborem tzv. Operace Reindhard. Narozdíl od Treblinky byl Belzec rozdělen jen na dvě části – pro personál a druhá s plynovými komorami. K usmrcení byl používán carbon monoxid.

Přijíždějící si do poslední chvíle mysleli, že se jedná o transitní tábor a tak byl o Belzec prezentován. Všichni příchozí byli přivítání, nuceni se vysvléknout pod záminkou, že budou desinfikováni, umyti a dostanou nové ošacení.

První na řadu šli muži, aby se předešlo vzpouře.

Bohužel všechny informace, které dostali, byli de facto pravdivé, sprchou prošli, bohužel poslední.

Dnes je vyhlazovací tábor Belzec polskou národní památkou.

2.10. Romské ghetto

Nejen židovské obyvatelstvo bylo v našich a nejen našich zemích pronásledováno a vyhošťováno majoritami. Dalšími takovými byli právě Romové.

Jednalo se o kočovné kmeny Romů, Sintů aj., které zprvu bralo původní obyvatelstvo poměrně kladně, a souhrnně jim říkali cikáni. Považovali je za poutníky.²⁸ Jakmile ovšem shlédli jejich styl života, vyvolali hrůzu, odpor a opovržení. Odpor se stupňoval, až byli cikáni v 15. století vyhnáni více méně ze všech zemí Evropy. „*Vyhubení vlků a Cikánů bylo chápáno jako krocení a přemáhání přírody.*“²⁹

Začátek boje s Cikány začalo v období Leopolda I., pokračoval Karel VI., ovšem jeho dcera, Marie Terezie zavedla opačnou politiku. Byla první, kdo vydal asimilační zákon.

Hlavní odpor vytvářeli sami obyvatelé obce, kteří se dokázali sžít s romským obyvatelstvem. Tlak původních obyvatel měst byl tak velký, že začaly vznikat osady v bezpečné vzdálenosti od měst a tak vznikaly první romské osady v Čechách. Osady byly mimo katastrální území jednotlivých obcí, takže se na ně nevztahovala žádná „vyživovací“ nebo jiná povinnost postarání se. To byl také důvod, proč se osady stávaly velice chudými, bez hygienického zabezpečení, které se v konečném důsledku podílelo na zdravotním stavu. Také děti neměly moc šancí chodit do školy a dospělí málokdo zaměstnal. V kontextu těchto skutečností a jazykové bariéry se Romové (Cikáni) stávali čím dál tím více vyloučená a segregovaná jednotka – ghetto.

Nejde samozřejmě všechny vnímat stejně. Hrstka z nich si velmi dobře uvědomovala, že žít vyloučeně za městem není dobrá volba a proto se snažili co nejvíce asimilovat a sžít se s původními starousedlíky, kteří určitým způsobem ovlivňovali život ve městě. Učili se jazyky, chodili do škol a zaměstnání, snažili se o

---

²⁸ RHEINHEIMER, Martin: Chudáci, žebráci a vaganti. Praha: Vyšehrad, 2003. ISBN 80-7021-579-8

²⁹ RHEINHEIMER, Martin: Chudáci, žebráci a vaganti. Praha: Vyšehrad, 2003. ISBN 80-7021-579-8 s.141

sousedské a přátelské vztahy, pokoušeli se vyrovnat ekonomicky.³⁰ Vedle sžití s původním obyvatelstvem musíme vzít v potaz vazby s původní rodinou, které byly tímto počinem zpřetrhány. Můžeme si položit otázku, zda to bylo správné či nikoli.

V období první republiky (1918 – 1938) to také neměli cikáni lehké. Společnost se spíše stranila, než aby měla snahu se s Romy spřátelit. Moc této situaci také nepomohl zákon č. 117/1927 Sb. o potulných Cikánech.

Tento zákon ještě prohloubil pomyslnou propast mezi českým a romským obyvatelstvem. Cikáni, respektive všichni kočovníci se museli při legitimaci prokazovat i cikánskými legitimacemi. Nedílnou součástí kontroly byly také kočovné listy, kde bylo uvedeno mimo jiné, jak dlouho se na území budou zdržovat. Vstup jim byl sice do Čech umožněn, ale jen na určitá území, do kterých rozhodně nepatřila velká města a například i lázně.

Dle zákona č. 117/1927 Sb. měly být také kočovným, neusazeným Cikánům sebrány děti a to z důvodu nedostatečné péče o ně.

O dost mírnější názor, prakticky opačný měl antropolog, etnolog a pedagog František Štampach, který se několikrát potkal a pohyboval mezi Cikány na venkově. *„Splynutí rasy cikánské s lidem necikánským by bylo jen prospěšné našemu lidu. Jde o problém více sociologický než antropologický: dobře situovaný Cikán usedlík svým pěkným zjevem tělesným i dobrými vlastnostmi*

---

³⁰ HORVÁTHOVÁ, Jana: Kapitoly z dějin Romů, s. 40, dostupné z <http://www.varianty.cz/cdrom/podkapitoly/d01kapitoly.pdf>

*povahovými, získá si snadno možnosti státi se částí společnosti necikánské!*³¹

Z rokem 1939 přišla povinnost trvalého zabydlení kočovných osob z popudu Ministerstva vnitra. Muži, kteří neměli žádné bydliště, byli posíláni do pracovních táborů. Ne vždy ale nebylo „neusídlení“ jejich chybou. Obce se nestavily zrovna kladně k osidlování svých částí kočovnými Cikány.

*„Obce se obávají, že mnoho Cikánů trvalých usazením v obci může se stát jejich domovskými příslušníky, a proto se všemožně brání, aby Cikáni do obce nepříslušející se v ní trvale usazovali. Takové obce často místo aby zákaz kočování Cikánů podporovaly a jim v té či oné obci umožnily usazení, všemožně působící k tomu, aby Cikány z obce vypudily.“*³²

Válka přinesla genocidu. Celé rodiny byly posílány do dříve pracovních táborů, v průběhu války táborů „vyhlazujících“.

Po válce se karty otočily a do Čech se začaly řízeně dovážet skupiny slovenských cikánů do oblastí, které byly zpustošeny válkou, a chyběla zde pracovní síla. Bohužel tyto oblasti zůstaly „cikánskými“ a problémy jsou viditelné i dnes – Ostravsko, Sudety, Kladno,...

Počet přicházejících, ale i nově se rodících neúměrně stoupal a stával se problémem. Proto byla snaha cikány přesunout do „izolovaných městských čtvrtí, ulic popřípadě samostatných osad na kraji měst a vesnic. Vznikaly tak tábory např. v Pardubicích, Jablonci nad Nisou, cikánské ulice v Českých

---

³¹ ŠTAMPACH, František: Cikáni v Československé republice. Praha: Česká Akademie věd a umění, 1929

³² NEČAS, Ctibor: Nad osudem českých a slovenských Cikánů v letech 1939 – 1945. Brno: Univerzita J. E. Purkyně, s. 27

Budějovicích, v Českém Krumlově, Ústí nad Labem a jinde. Obyčejně se utvářely z popudů úřadů podporovaných částí obyvatelstva zaměřené proti cikánům.“³³

Druhou šanci dostali kočovníci v roce 1958 a to zákonem č. 74/1958 Sb. o trvalém usídlení kočujících osob. Bylo to usídlení na násilný popud, ale obce je musely přijmout mezi své obyvatele. Osidlování, respektive integrace cikánského obyvatelstva do původního řešila také „cikánská otázka“.

Bohužel ani násilná snaha o začlenění nebyla úplně úspěšná. Děti sice ve školách potlačovaly svůj přirozený, romský jazyk a dialekt, ale kultura jim nebyla blízká a zcela jasná. Nepochopení kultury vedlo opět ke sdružení a segregaci romského obyvatelstva za města.

V 60. letech 20. století se vláda snažila opět o začlenění, bohužel velmi nešťastně a hodně násilně. Jediný výraznější efekt docílili – rodiny se více semkli a násilné a hrubé umístění do bytových domů, kde bylo více rodin a rodů bylo dosti negativně vnímáno. Čím větší město, tím větší anonymita a menší možnost o řízenou integraci. Stejně jako nefunkční samospráva, která situaci také nepřidala nic pozitivního.

Při vyřčení „romské ghetto“ se většinou vybaví médií propíraný „Chanov“. Jedná se o nejznámější romské ghetto, celé sídliště, na okraji Mostu.

Bohužel romských ghett je v České republice mnohem více než jedno sídliště a v těchto ghettém žije přes 80 000 obyvatel.

---

³³ SUS, Jaroslav: Cikánská otázka v ČSSR. Praha: Nakladatelství politické literatury, 1961, s. 19

2.11. Terezínské ghetto

Terezín. Mrazí jen vyslovení. Holokaust. Druhá světová válka. Židé. Tolik emocí, tolik vzpomínek, tolik bolesti. Čistá rasa, strach z bohatství druhých. I tak lze vzpomínat na Terezín.

Terezín bylo relativně poklidné městečko s kasárnami. Až do rozhodnutí roku 1941, kdy se začaly kasárny předělávat na vyhlazovací tábor. Cílem bylo shromáždit co nejvíce Židů na jedno místo a pak je deportovat. Židé byli do Terezína nahnáni pod záminkou, že získají vlastní samosprávu a budou moci v poklidu žít svým životem. Opak se stal pravdou.

Lidé věděli o transportu dopředu, mohli si vzít jen padesáti kilové zavazadlo a odevzdat svůj ostatní majetek. Do Terezína přijížděli vlakem, a pak museli dojít zbylých 2,5 km po svých.

Zprvu nechávali příslušníci komandantury SS rodiny pohromadě, aby se nešířila panika, ale později byly rodiny rozděleny na muže, ženy a děti.

Komandatura patřila pod pražskou Ústřednu pro židovské vystěhovalce, která se později přejmenovala na mnohem výstižnější název – Ústřední úřad pro uspořádání židovské otázky v Čechách a na Moravě.

Členové ústředního úřadu, členové SS, týrali židy v útrobách Terezína, dávali jim nesmyslné rozkazy a dlouhé hodiny je vyslychali v nelidských podmínkách. Pro ty nejvíce „neposlušné“ byla připravena Malá terezínská pevnost, která se svými podmínkami rovnala vyhlazovacímu táboru.

Terezínem ve finále prošlo přes 155 000 Židů, přes 35 000 jich zemřelo přímo za zdmi Terezína a dalších bez mála 90 000 našlo smrt ve vyhlazovacích táborech, kam byli deportováni.³⁴

2.12. Sapa

Malý Vietnam přímo v Praze. Jedna věta, ale tak výstižná. Jedná se o celou vietnamskou komunitu, kde se setkáváme s vietnamskou kulturou, jak v tom dobrém, tak špatném, obchodní centrum, ale i klasickou vietnamskou tržnici.

*„Jedná se o srdce a mozek vietnamské komunity v České republice.“*³⁵ prohlásila Pavla Jedličková pro Novinky.cz dne 5. 4. 2010.

Sapa je názorným příkladem toho, že vyloučenou skupinou v naší republice nejsou pouze a jenom Romové, o kterých toho ale slyšíme nejvíce, ale také vietnamské etnikum, které se sdružuje právě v Praze. Sapa vznikla konkrétně v Praze 4 – Libuš, kde se o

³⁴ <http://www.pevnostterezin.cz/pro-turisty/> staženo dne 19.3.2018

³⁵ Dostupné z :<https://www.novinky.cz/domaci/196713-v-prazske-libusi-hrozi-vznik-domobrany-proti-vietnamske-mensine.html>, staženo dne 16.2.2018

její existenci zajímá hlavně vedení městské části, které se bojí zvýšené kriminality, požívání halucinogenních látek a celkově sdružování minoritního obyvatelstva v uzavřené Sapě. V roce 2010 to bylo až 3000 Vietnamců na tuto městskou část.

Sapa se rozkládá na pozemích masokombinátu a drůbežárny a přilehlých pozemcích, které majetnější z ghetta odkoupili od majitelů a dále rozšiřují svoji Malou Hanoi.

První zmínky o přestěhování Vietnamců můžeme najít kolem mezi lety 1955 – 1960. Vietnamci vyhnání válkou mířili do České republiky a zde se snažili žít svůj normální život, případně se začlenit do společnosti.

Další vlnu přistěhovalců ovlivnilo přistoupení Vietnamu do Rady vzájemné hospodářské pomoci. Jednalo se o družení států, které si měly ekonomicky pomáhat v průběhu studené války.

V dnešní době můžeme najít Vietnamce skoro v každé třídě základní školy, na středních ale i vysokých školách. Děti jsou vedeny ke vzdělání a rodiče pracují v různých oborech. Firmy si nemohou vynachválit pracovitost vietnamského obyvatelstva. Jejich stinnou stránkou je poměrně vysoká uzavřenost, kterou můžeme přisuzovat prožití války nebo válečných konfliktů.

Uzavřenost v některých případech, poměrně dost často, přechází až k segregaci a zakládání ghett. Sdružení různých lidí, z různých oborů, různě bohatých, vzdělaných, mocných dává zakládat nové, vnitřní hierarchii uvnitř ghetta. A také vytvoření šedé ekonomiky. Takto segregovaní jedinci jsou sice uzavřeni, někteří dokonce ve svých stánkách a obchodech žijí, musejí obchodovat se zbytkem světa, tedy majoritní společností, která je všudypřítomná. Vzájemným obchodem mezi majoritní a minoritní

skupinou obyvatel vznikají nové vztahy, kdy se pár členů vietnamského etnika spojí s majoritou a zprostředkovává služby zbytku ghetta. Jedná se například o překladatele, oblast zdravotnictví nebo jednání s orgány státní správy.

Dalo by se říci, že i přes to, že je to malý stát ve státě, většina z nich žije normální, běžný život bok po boku s námi. Děti chodí do stejných škol, jsou velmi nadané na výuku jazyků, dospělí pracují ve výrobních firmách nebo zakládají své obchody, ale nijak nevyčnívají a bereme je za svoje. Snad tomu bude i nadále a nejen u vietnamského etnika.

Nic méně pokud vezmeme zmíněné znaky ghetta, SAPA není úplně typickým ghettem. Je to jak bylo řečeno, stát ve státě, tržnice, část čtvrti s vlastními pravidly a vlastním životním stylem.

Do SAPY je možné jít také na prohlídku, jako na turistickou atrakci a je zde také možné navštívit Malou Hanoj i s průvodcem.

Při návštěvě je možné sehnat naprosto vše. Od potravin, restaurací, drogerie, pyrotechniky, až po vlastního mobilního operátora, nehtového nebo vlasového studia. Rozhodně stojí za návštěvu.³⁶

36

³⁶ <http://www.sapa-praha.cz/> staženo dne 19.3.2018

2.12. Josefov – Praha

V předchozích kapitolách bylo řečeno, že Židé byli vytlačováni na okraje měst, ale trochu jinak tomu bylo právě u židů v Praze.

Josefov, původně Židovské město (německy Judenstadt) se stalo součástí Prahy, tedy jeho další částí roku 1850, kdy syn Marie Terezie, Josef II. zrovnoprávnil Židy.³⁷

Historicky byla čtvrť postavena a je o ní první zmínka v roce 1096. Později, kolem roku 1215 byla nařízena segregace Židů a tím pádem tato městská část začala žít životem ghetta. Bohužel segregace nebyla jedinou hrozbou, která v té době na Židy čekala. V roce 1393 nastaly „Krvavé Velikonoce“ a bylo zabito velké procento původního obyvatelstva ghetta.

Během válek a po válkách se židé několikrát „osvobodili“, měli volný pohyb a následně byli zase vyhoštěni. Velké posun přinesla až Marie Terezie, která nechala nejprve židy vypovědět, ale po jejich odchodu shledala velkou finanční ztrátu a proto od dalšího vyhánění upustila. Oficiálně se židé mohli vrátit na základě „Toleranční daně“ v roce 1748.

Po Marii Terezii přišel Josef II., který Židy zrovnoprávnil a dovolil jim, stěhovat se i mimo ghetto. To mělo za následek, že do původního ghetta byla přestěhována i nežidovská chudina a bohatí Židé žili v centru Prahy.³⁸

V 80. letech 19. století došlo k asanaci. Hlavním důvodem asanace byly špatné hygienické podmínky, ale také prosazení nového, modernějšího stavebního slohu. Druhé hypotéze odpovídá také konečný výsledek asanace – z původních staveb zbylo pouze několik synagog, radnice a hřbitov. (např. Synagoga Pinkasova, Klausová, Staronová,..)

---

³⁷ KUDĚLA, Jiří. Osudy židovské Prahy. Praha: Grafoprint-Neubert, 1933. ISBN 80-901208-5-7

³⁸ <http://www.starapraha.cz/historie-praha-zidovske-mesto-josefov.php> staženo dne 20.3.2018

Pinkasova Synagoga³⁹

Staronová Synagoga⁴⁰

Druhá světová válka přinesla nacistickou okupaci a deportaci do koncentračních táborů. Po válce se Josefov začal opět plnit, ale již nikdy nedosáhl takové osídlení, jako tomu bylo před válkou.

I přes zachování jen několika málo památek patří Josefov k nejvýznamnějším židovským památkám v Evropě. Také se zde konají komentované prohlídky.

---

³⁹ <http://www.praguecityline.cz/prazske-pamatky/pinkasova-synagoga-2> staženo dne 21.3.2018

⁴⁰ <http://www.praguecityline.cz/prazske-pamatky/staronova-synagoga> staženo dne 21.3.2018

2.13. Ghetto v pojetí rezidenčního bydlení

Ve své práci jsem se až do teď zajímala převážně o etnické skupiny a jejich vyčlenění, které bylo ve většině případů nedobrovolné. Nic méně existují všude na světě skupiny obyvatel, které se segregují dobrovolně, dokonce velmi chtěně a vědomě a to například z majetkových důvodů, jejich postavení ve společnosti, jejich sociální role nebo statusu.

Rezidence (residence) je původně z latiny – residentia, což znamená „stálé sídlo panovníka“. Rezidence také vznikaly při kláštorech, kde bylo podmínkou, aby hodnostář daného kláštera bydlel přímo v klášteře a to trvale. Důvodem bylo znemožnění hodnostáře vykonávat funkci na více místech a nechávání se zastupovat.

V dnešním pojmu se již nejedná jen o panovnická sídla, ale také obydlí velvyslanců a bohatších vrstev obyvatel.

Tyto skupiny se segregují (v případě bohatých vyšších středních a vysokých vrstev) do různých městských čtvrtí nebo si zakládají rezidentské čtvrti. Takovou čtvrť můžeme najít skoro v každém městě, bývá jiná jak architekturou tak například opevněním, hradbami, soukromými příjezdovými cestami apod.

Stavby to bývají luxusní, okázalé, případně technicky velmi moderně vybavené, finančně pro střední vrstvu nedostupné. Jedná se o přepychové bydlení, většinou ve větších městech, kde je ale klid a ideálně i příroda.

Tyto vrstvy obyvatelstva se shlukují, zakládají (budují svá sídla) v určité části města a je velmi těžké se do těchto míst dostat.

Takové domy se jen tak neprodávají, a když, tak za astronomické ceny.

V dnešní době se za rezidenční bydlení považují i developerské projekty – například luxusní byty v Plzni – Rezidence Hradišťská⁴¹

V Praze se jedná pro představu třeba o Jinonickou rezidenci.⁴²

⁴¹

<https://www.google.cz/maps/uv?hl=cs&pb=!1s0x470aee20de841129:0x9f2dec3e44880180!2m2!1i80!2i80!3m1!2i20!16m16!1b1!2m2!1m1!1e1!2m2!1m1!1e3!2m2!1m1!1e5!2m2!1m1!1e4!2m2!1m1!1e6!3m1!7e115!4shttps://lh5.googleusercontent.com/p/AF1QipM4FsKTPK4tG1hdTQluKbLdT-KY-4iQFLmwhLo1%3Dw260-h175-n-k-no!5sHledat+Googlem&imagekey=!1e10!2sAF1QipM4FsKTPK4tG1hdTQluKbLdT-KY-4iQFLmwhLo1>
staženo dne 19.3.2018

⁴² <http://www.jinonickarezidence.cz/cs/nabidka-bytu/> staženo dne 19.3.2018

Otázkou rezidenčních ghett zůstává, urbanizační dopad na zbytek obyvatel města.

Dle výzkumů se zvyšuje podíl městského obyvatelstva, vylidňují se vesnice a rozšiřují rozlohy měst. Pokud do urbanizace zahrneme rezidence, samozřejmě s nimi musíme počítat, zvýší se nám příjmy města, životní úroveň, přilákáme například více turistů, nic méně můžeme mít případně omezený pohyb do některých částí měst, protože si obyvatelé rezidenční čtvrti vytvoří vlastní, soukromé komunikace apod.

Zajímavost:

Zajímavostí je, že v Kanadě se pojmem rezidence označuje vysokoškolská kolej.

3. Výzkum

Jako podpůrný materiál k vypracování své diplomové práce jsem provedla výzkum ve svém okolí prostřednictvím jednoduchého dotazníku, poskládaného z 12 otázek, z nichž je většina otázkou uzavřenou, pro lepší a průkaznější vyhodnocení.

Ke sběru dat jsem použila webovou stránku www.Survio.com, kde jsem vytvořila dotazník a ten následně distribuovala pomocí emailu, sociálních sítí a pro zapojení i starších osob ve svém okolí, které nemají přístup k internetu, i tištěnou formu, kterou jsem následně zadávala do elektronického dotazníku sama.

Největší úspěch ve sběru dat jsem měla pomocí emailu, kdy „pavoukovým systémem“ každý respondent poslal odkaz svým známým a ty email posílali dál.

Snahou také bylo, aby respondenti byli v různých věkových kategoriích a z různých částí České republiky. Dotazník byl vyplněn od Karlových Varů až po Kopřivnici.

Dotazník jsem měla vyvěšený zhruba 2 měsíce a respondenti reagovali v průběhu celých dvou měsíců.

Cílem bylo zjistit, jak respondenti vnímají a zda vůbec vnímají přítomnost ghett, jejich zkušenosti s nimi a jestli umějí vůbec pojmenovat to, co v okolí vidí nebo co je žhavým tématem mnoha médií, hlavně v poslední době, kdy nám vrcholí uprchlická krize apod.

Mnoho účastníků výzkumu mi po vyplnění řeklo, že zdánlivě jasné věci a pojmy nakonec neuměli tak dobře pojmenovat a vybrat si jednu z odpovědí. Znají význam ghetta, ale nevědí, jak ho definovat. Čím více o odpovědích přemýšleli, tím byli někteří zmatenější a nejistější ve svých odpovědích. To nám ukazuje, že sice téma, které je tak diskutované není úplně tak jasné, jak se zdá.

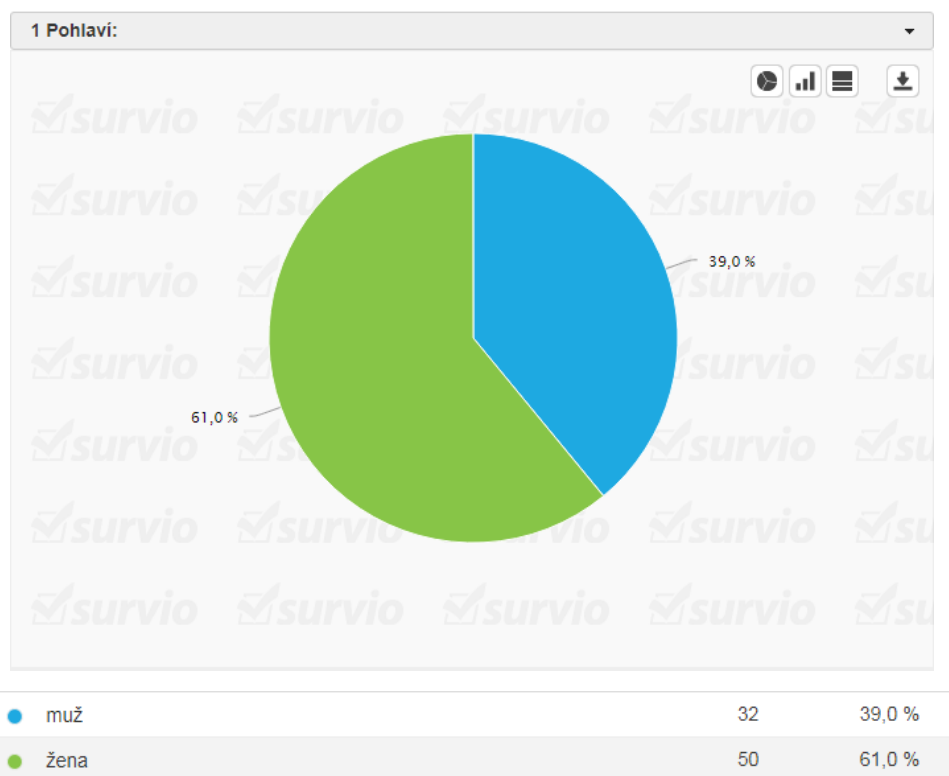
Otázky byly zaměřeny jak na znalosti, tak na vlastní zkušenosti a názor na problematiku ghett. Otázky jsem řadila systematicky, od jednoduchých po těžší až k vlastním názorům. Dotazník byl nastaven tak, aby respondent nemohl žádnou otázku vynechat ani přeskočit. Výzkumu se nakonec zúčastnila necelá stovka respondentů a já bych jim za to chtěla moc poděkovat.

A nyní se podíváme přímo na výsledky jednotlivých odpovědí. Ke každé odpovědi je připojen graf s výsledky a pod ním můj komentář.

Na konci provedu zhodnocení celého dotazníku.

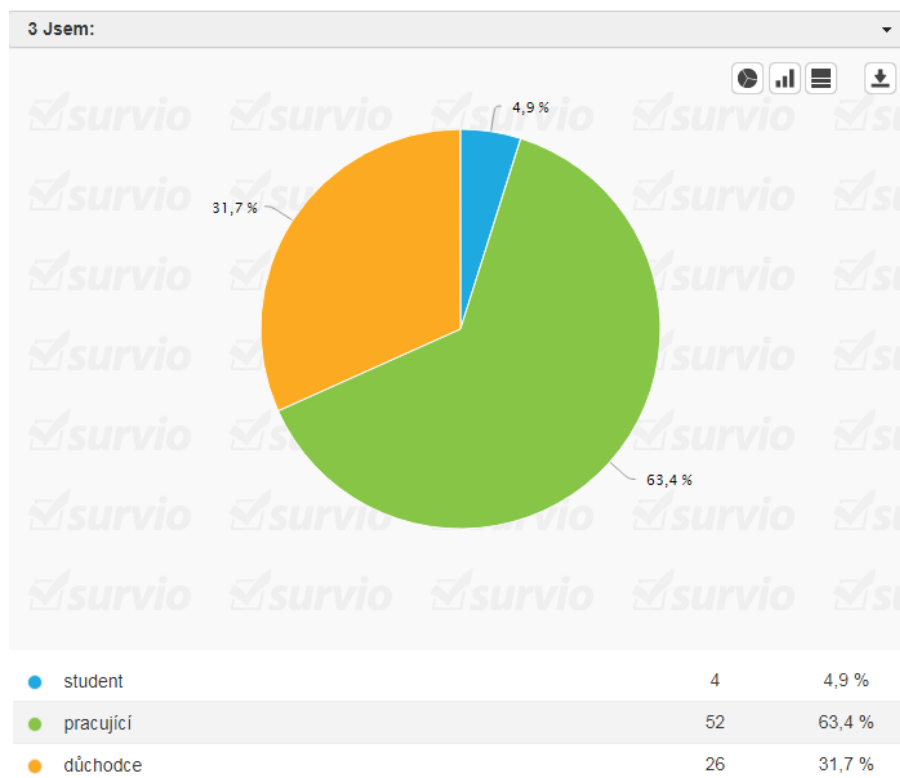
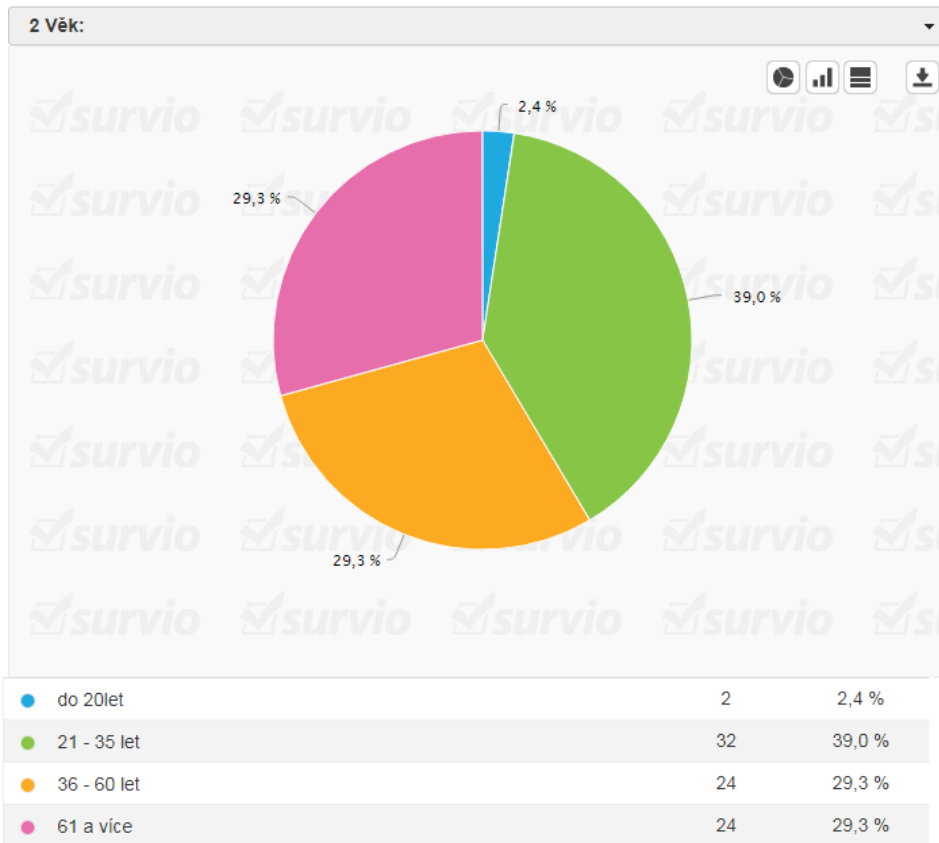
3.1. Sběr dat

Pro identifikaci a zjištění skladby respondentů jsem použila první tři klasické otázky: pohlaví, věkové rozpětí a co momentálně respondenti dělají jako hlavní činnost zájmu.

Věková skladba byla poměrně zajímavá, skoro po 1/3 v rozmezí 21-35 let, 36-60 let a 61 a více let.

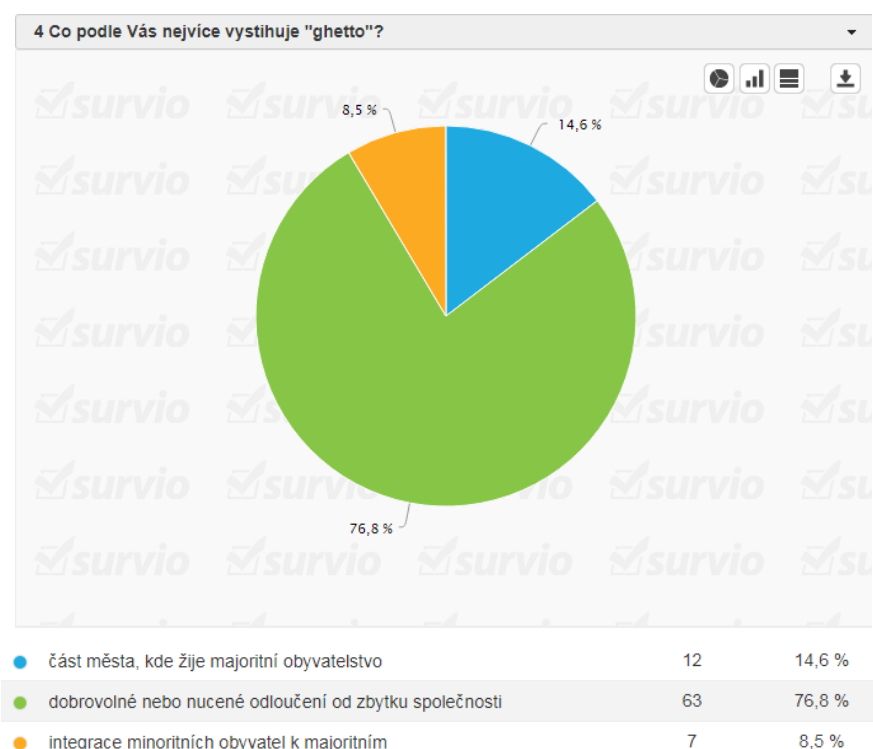
Bohužel neznám a nemám kontakty na mladší osoby pod 20 let, kterým jsem mohla dotazník poskytnout. Když jsem se ovšem bavila například se studenty pod 20 let, mimo dotazník, většina odpověděla, že se o politickou, uprchlickou ani kriminální situaci nezajímá a proto pravděpodobně neměli zájem o vyplnění mého dotazníku. Určitě by nebyla na škodu osvěta na středních školách, základ sociologie, psychologie a práva a to nejen na odborných školách, ale jako základ učebních osnov na všech středních školách buď v rámci Občanské výuky, nebo jako samostatný předmět. Samozřejmě se základ probírá, ale studenti neberou tyto obory na středních školách, v rámci výuky, příliš vážně a jsou to pro ně odpočinkové předměty.

Hned z prvních třech grafů můžeme vidět, že se průzkumu zúčastnili osoby starší 20 let. Jsem velmi ráda, že se průzkum dostal také k seniorům, byla jsem poměrně překvapena jejich flexibilitou a ochotou elektronicky vyplnit dotazník. Je krásné pozorovat, jak techniku přijímají nejen děti, které nás mnohdy překvapí tím, co vše sami umí obsloužit, ale také senioři, kteří nesedí jen u křížovek, ale dál se vzdělávají a mají zájem o nové technologie.

Sdílnější byly ženy a ve třetí otázce zaměřené na to, v jaké životní fázi se účastníci výzkumu vyskytují, vyhráli pracující.

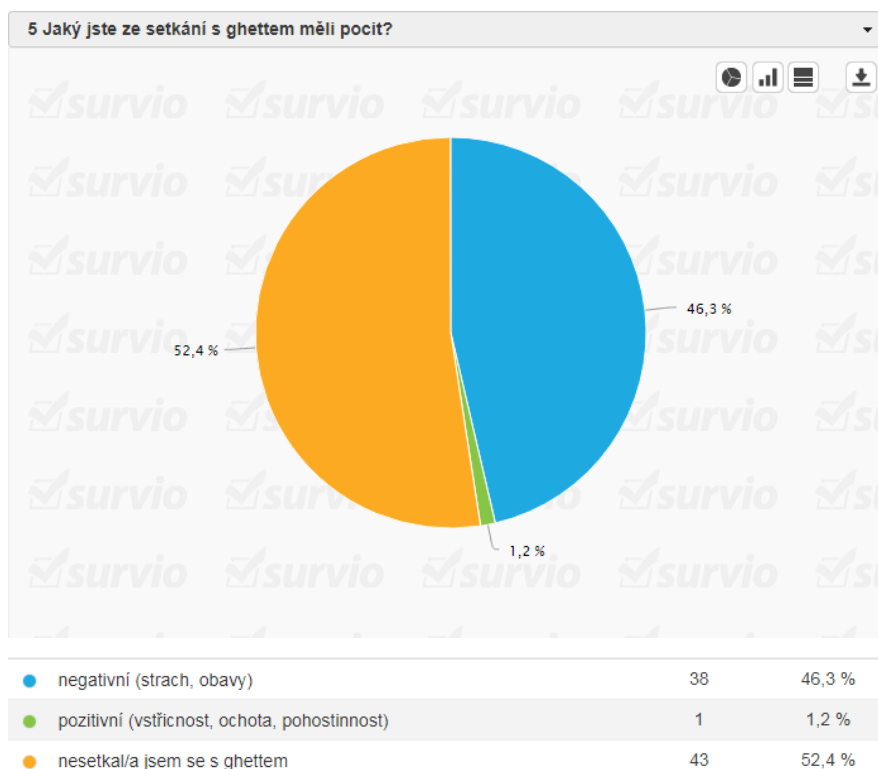
Zbytek otázek už byl zaměřen odborněji a naplňoval záměr výzkumu – Ghetizace měst.

Hned pevní „odbornější“ otázka ukázala, že názor na to, co vlastně ghetto je, může pro každého představovat něco jiného. Dle dostupné literatury a slovníků cizích slov je ghetto dobrovolné nebo nucené odloučení od zbytku společnosti, ale je vidět, že jakmile do možnosti odpovědí vložíme slova jako „minorita“ „majorita“, může to být pro lidi matoucí.

A právě matoucí titulky v novinách, reportáže v televizi, odborné články, které se dostávají k „normálním“ smrtelníkům by měly být právě nejvíc srozumitelné, na co používáme tolik cizích pojmů a každý den jich určitě několik přibude, když je čeština tak jasná a srozumitelná pro nás všechny? Rozhodně by měla i média zvážít, jaká sorta obyvatel dané médium sleduje, protože opravdu se stává, že některá slova – cizí pojmy bývají dost nejasné a mohou naprosto změnit smysl celého sdělení.

To si myslím, že byl i příklad této otázky, i když většina – skoro 77% zvolila odpověď správně.

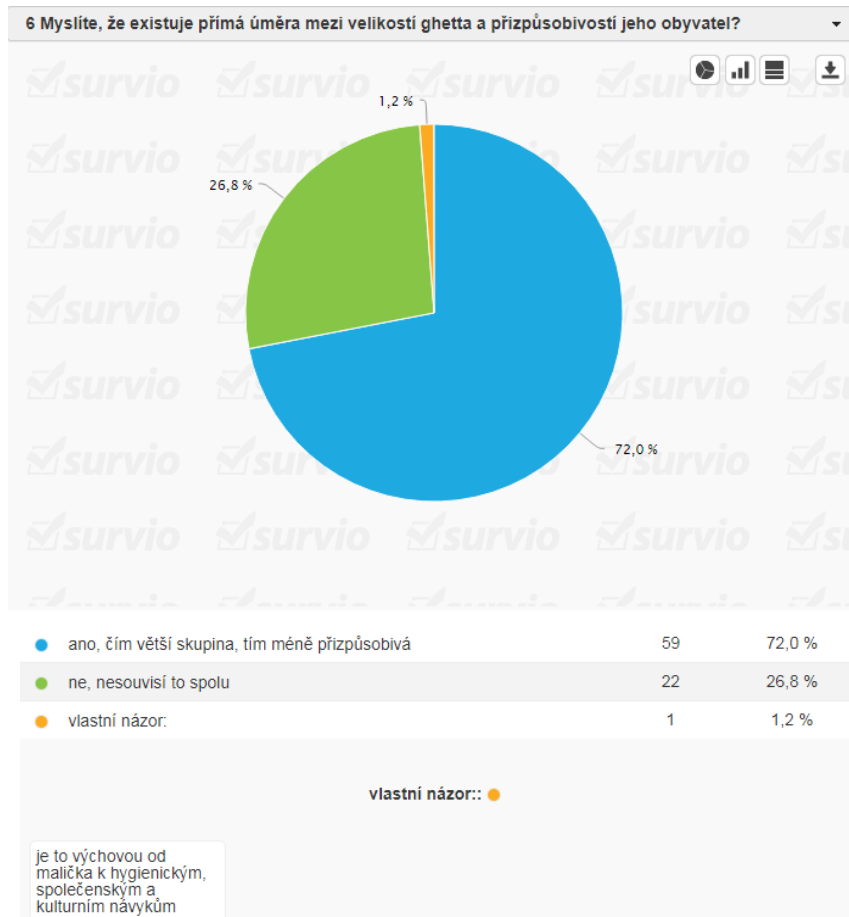

V otázce číslo 5 jsem řešila, že pokud něco odsuzujeme nebo s něčím naopak souhlasíme, měli bychom mít vlastní zkušenost a nedat jen na to, co si přečteme nebo vidíme. Bohužel i tady přišlo lehké zklamání, že většina lidí má nějaký názor, ale na čem je vlastně položený, když se s ghettem více jak 50% nesetkalo? Hned v závěsu je cca 46% osob, které mají negativní

zkušenost, v pořádku, mají asi nějaký důvod po nějaké

zkušenosti, ale jak uvidíme dále, mnoho lidí soudí „knihu podle obalu“.

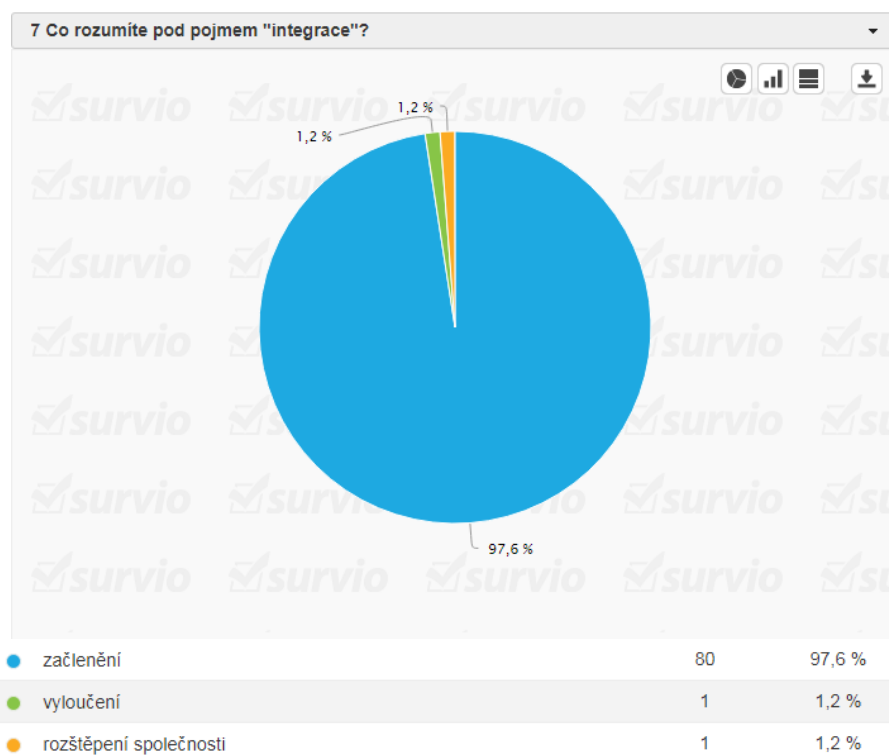

Z toho vyplývá, že mnoho lidí dá na předsudky a informace, které jim dá okolí, i přes to, že se možná vůbec nezakládají na pravdě.

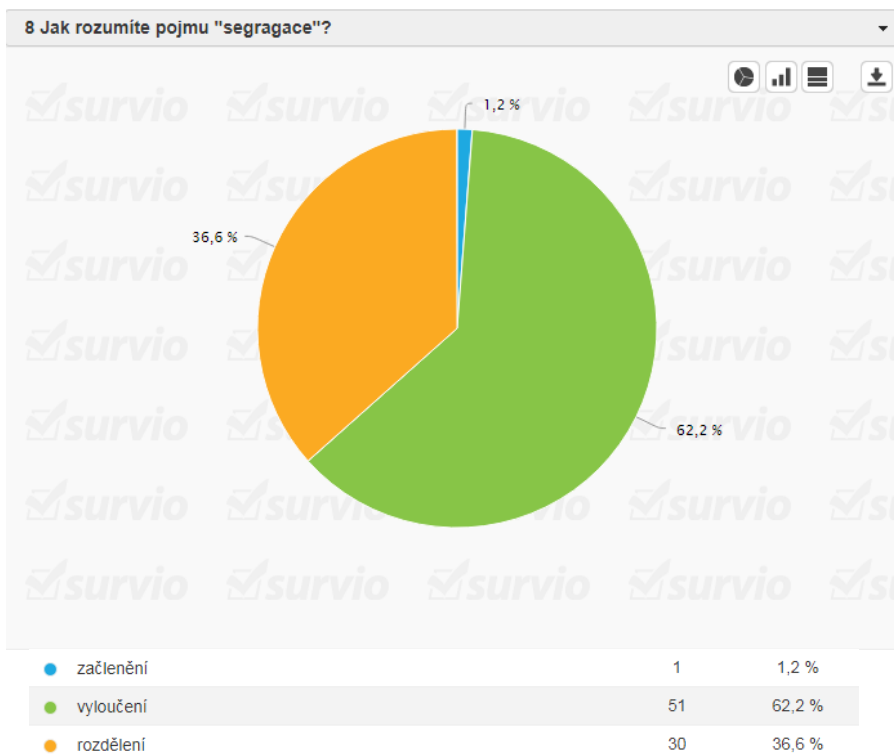
Zde můžeme vidět názor lidí na to, jestli existuje úměra mezi velikostí ghetta a problémy, které v ghettu vznikají. 72% účastníků dotazníku si myslí, že ano, 22% že ne a něco samozřejmě bude i na otevřené odpovědi, kterou mohli respondenti vypsat. Ovšem tuto možnost využil jediný člověk, odpověď viz výše.

Již ze základů sociologie můžeme zjistit, že jedinec nikdy nebude tak silný, jako skupina. Čím více osob se stejným názorem, ideálně ze stejné země, se stejnými kořeny budou držet více spolu

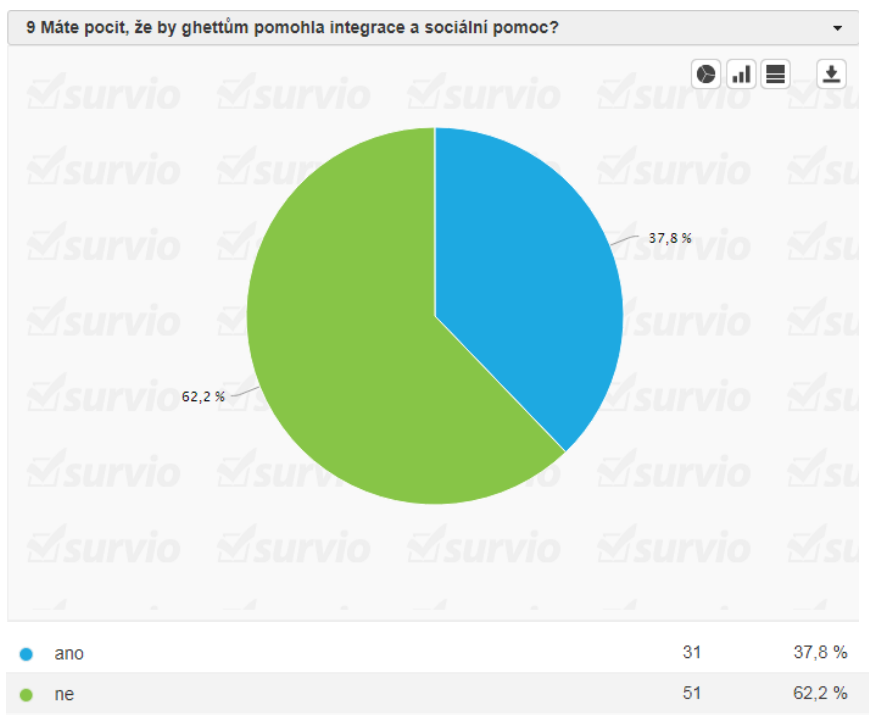
než cizinec s Čechem nebo jiným cizincem, z jiné země. A tak to právě vnímá i 59 respondentů z 82.

V otázce číslo 4 – „Co podle Vás nejvíce vystihuje ghetto?“ vypadalo, že se respondenti v mnoha cizích pojmech ztrácí. Pokud ovšem položíme otázku konkrétně, hlavně na pojem, který se používá v mnoha odvětvích – co rozumíme pod pojmem integrace, mají všichni jasno. Začlenění. Otázka č. 7 – „Co rozumíte pod pojmem integrace?“ opravu málokdo zaváhal.

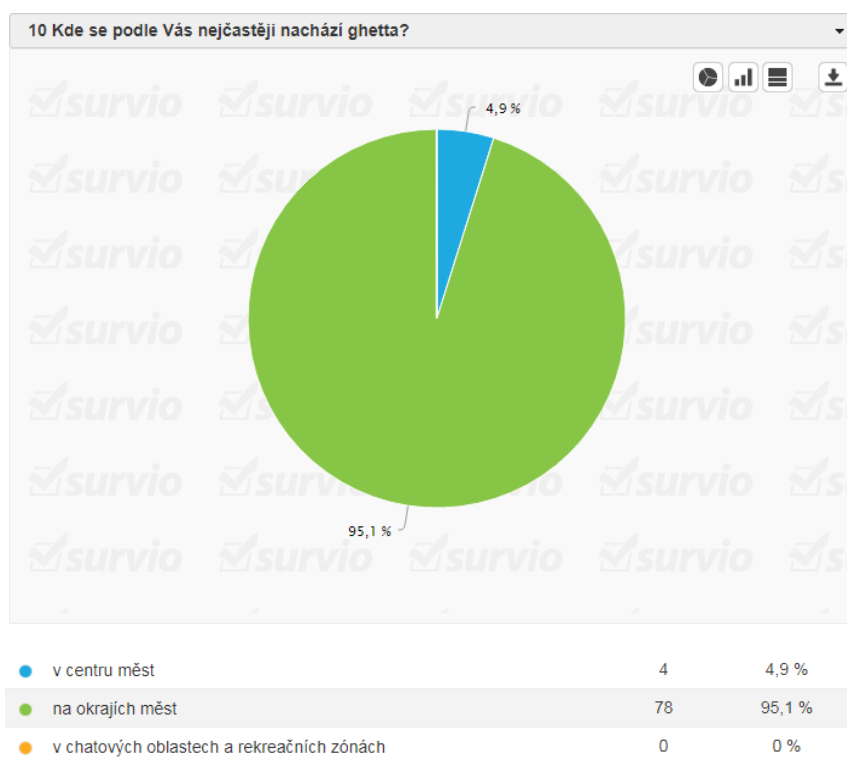

Ale i přes snahu logičnosti kvízu – výzkumu, kdy jsem dala opačné pojmy hned pod sebe a dedukcí lze dovodit význam, je vidět, že některé sociologické pojmy ještě nepropadly společností a veřejnost je nezná a nepoužívá, jako pojem segregace. Segregace je vyloučení určité skupiny nebo jedince ze společnosti. Rozdělení není přesný pojem a začlenění spadá právě pod pojem integrace, viz otázka číslo 7.

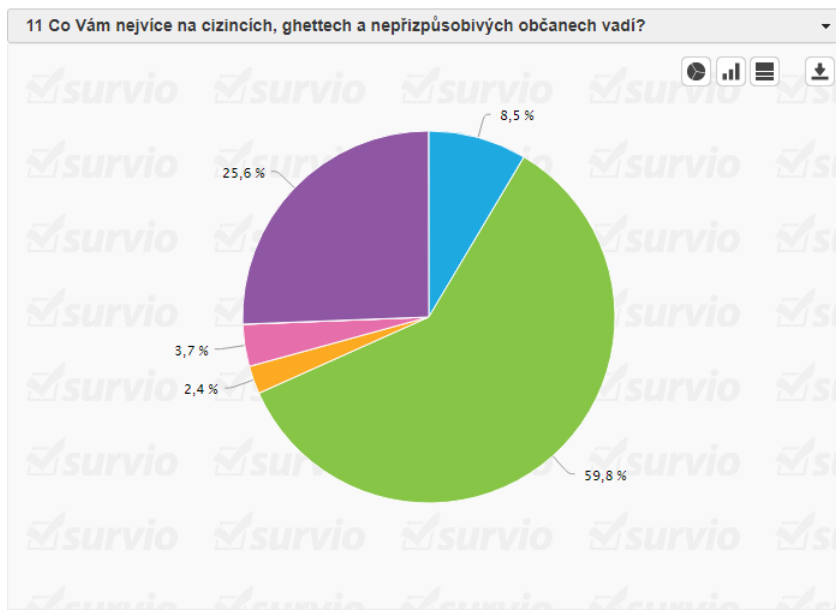

Také jsem se spolu s respondenty snažila najít pomoc a nápad, jak pomoci. Většina, konkrétně 62,2% si nemyslí, že programy na integraci a pomoc nevedou k úspěchu a jsou de facto zbytečná. 37,8% by dalo ghettům ještě šanci a povzbudili by projekty na jejich pomoc. Pomoci ghettům a programům na jejich začlenění se věnuji v další části své diplomové práce – 4. Státní sociální fondy, programy EU.

Další možností jak zvrátit názor na ghetta je, zapojit majoritní obyvatelstvo do sociální pomoci, aby se aktivně podílelo. Nejen jako plátcí daní, kteří potom „živí“ osoby na Úřadech práce, ale aby si dokázali představit, co všechno tyto operační programy obnáší nebo se jich například jako dobrovolníci nebo v rámci probační a mediační služby sami podíleli.

43 osob z 82 zúčastněných, v otázce číslo 5 odpovědělo, že se s ghettom nesetkalo, ale přes 95% všech osob, které vyplnili dotazník, přesně vědí, kde by ghetto měli hledat. Na okrajích měst. Povědomí o ghettech mají všichni, myslím, že by hodně pomohla osvěta, více informací, odstranění xenofobie mezi lidmi.

● hluk	7	8,5 %
● nepořádek v okolí	49	59,8 %
● jazyková bariéra	2	2,4 %
● jiné vyznání (např. náboženské)	3	3,7 %
● nic	0	0 %
● vlastní:	21	25,6 %

vlastní: ●

nepřizpůsobivost našemu sociálnímu prostředí, neochota pracovat, neochota cokoli vylepšit a zapojit	lidé žijící ve vyloučených oblastech nemají v podvědomí se chovat slušně a přizpůsobit jejich okolí	nepřátelské chování vůči osobám, které do gheta nepatří (jako k věřelcům)	Nemam dojem, ze bych se setkala u nas v CR s ghettem. Takze nemohu soudit
chování, nepořádek, hluk, trestná činnost (majetková, násilná)	Nejhorší je neochota cokoliv na svém způsobu života měnit....	Nepřizpůsobení pravidlům a zákonům. Nerespekt k místním zvykům společnosti	Neporadek,odlisne chovani, neprizpusobeni se zvyklostem, hlucne chovani
V podstatě vše výše uvedené. Jedině snad jazyk mě nevadí.	Hluk,neporadek, neprizpusobeni spolecnosti,negramotnost,	Agrese, nepořádek, hluk, nepřizpůsobivost k čemukoliv..	Neporadek,hluk, mala snaha o integraci
neochota přizpůsobit se majoritě.	Hluk, nepořádek v okolí	Neporadek v okolí,smrad,	nepracuji, žíví se nezákonnou činností
Obecně chování	Nebezpečnost	nebezpečí	hluk i nepořádek (2x)

Tato otázka pro mě byla asi nejzajímavější a i respondenti se u ní nejvíce vyjádřili. Opět se musím odkázat na odpovědi na otázku, zda se respondenti setkali s ghettem, kde mnoho z nich odpovědělo, že ne. Ale na druhou stranu přesně věděli, že kde se nacházejí, tím pádem dokážeme odhadnout, že jsou odpovědi průkazné. Zmíním dvě nejčastější odpovědi – nepořádek v okolí a

hluk. Mnoho z dotazovaných vytvořilo vlastní odpověď, kde je většinou také nepořádek zmíněn mimo jiné, další důvody.

Ve vlastních odpovědích respondenti nejvíce uvádějí nepořádek, hluk, trestnou činnost a chování vůči okolí.

Na všech názorech samozřejmě něco je, ale dle výzkumů a praxe ze zahraničí to nejsou důvody, které by se nedaly vyřešit větší informovaností, snahou o propojení kultur a zpřísnění podmínek na získání sociálních dávek apod. tak, aby majoritní společnost nemohla říkat, že žijí za cizí peníze neprávem.

12 Znáte nějaké konkrétní ghetto?			
Neznam	Ne (13x)	Ano (2x)	Rokycany - bývalá kasárna (ubytovny, sociální byty)
Neznám (2x)			

Bohužel jakmile jsme se dostali ke konkrétní otázce, tedy na konkrétní ghetto, lidé nevědí, nevzpomenou si na válku, genocidu, Židy, ani Hitlera.

Konkrétně na Rokycany. V Rokycanech je takové malé velké ghetto na okraji města, v areálu bývalých kasáren, jak je zmíněno výše a o čem se budu dále zmiňovat v kapitole o Rokycanech.

Této „čtvrti“ naprosto odpovídá teorie „Broken windows“. Jedná se o teorii amerických sociologů – Q. Wilsona a G. Kellinga⁴³. Ti tvrdí, že pokud je určitá část města s rozbitými skly – okny a město nemá zájem okna opravit, lidé nabudou dojem, že se jedná o místo, kde není kontrola města, orgánů města ani bezpečnostních orgánů. Tento nezájem o opravu oken přeroste

⁴³ KELLING, Gheorge, COLES, Catherine: Fixing Broken Windows: Restoring Order and Reducing Crime in Our Communities, ISBN 0-684-83738-2

časem ve větší kriminalitu a občané daného města podléhají pesimismu a demoralizaci.

Jak ukazuje poměrně mnoho médií, města se momentálně bojí, že pokud nebudou mít peníze na odkup nemovitostí nebo opravu budov v jejich režii, stanou se vybydlenými, postrachem a útočištěm vyloučeným skupin obyvatel nebo terčem squatterů.

Druhým scénářem může být odkup nemovitosti do majetku nějaké agentury, která zde zřídí ubytovnu. Ani jeden ze scénářů není pro město úplnou výhrou.

Nejvíce vyloučených lokalit můžeme najít ve „vybydleném pohraničí“, bývalé Sudety, horské oblasti, Šluknov apod. Samy tyto lokality se stávají neatraktivní hned z několika důvodů – malá nabídka na trhu práce, nedostatečná občanská vybavenost a špatná dopravní dostupnost. Ovšem trh z realitami je zde plný a ceny jsou velmi nízké. To přispívá k tomu, že pokud se do těchto lokalit někdo přistěhuje, většinou neoplývá velkými financemi a do místního koloritu nepřivede ani nové pracovní příležitosti či kulturní vyžití. Tím se prohlubuje stále více rozdíl mezi centrem například krajských měst a těchto lokalit.

Konkrétně v Rokycanech se z těchto domů, dříve kasáren, kde byla spousta „Broken windows“ stala čtvrť plná ubytoven. Jednatelé agentur tyto zdevastované domy zkupují a přestavují na ubytování pro cizince přivezené jako pracovní sílu do České republiky. Ani po přestavbě v mnohých z nich nejsou úplně důstojné podmínky pro život.

3.2. Vyhodnocení

O ghettech se mluví, píše, čte, ale nikdo z oslovených nedokázal úplně vysvětlit, co je v ghettu vlastně za problém a proč vznikají, natož jak ghetta řešit. Určitě by pomohla osvěta mezi lidmi a to exkurzem do historie, jak ghetta vznikají, co znamená pro obyvatele ghetta žít v ghettu, jak jim pomoci zvenku, jak je možné ghetta zrušit a obyvatele začlenit a ne se jich obávat.

Doporučuji, aby byla majoritní společnost více začleněná do zmiňovaných operačních programů, aby jim byla vysvětlena politika sociální pomoci a ne jen sliby politiků před volbami, jak utvrdí sociální jistoty, budou bojovat proti terorismu, uprchlíkům a řešit krize. Nejen, že skutky se málokdy někde objeví, ale lidé si kolikrát nedokážou pod slibem nic představit a vlastně ani nevědí, jaké pravomoci politici mají.

Místo všech těchto slibů by byla vhodná osvěta. Navrhuji začít již na základních školách, kam některé děti z ghett chodí. Většinou jsou terčem posměchu a šikany. Tam také vzniká strach z neznámého, který je řešen právě šikanou. Tato nenávisť a strach se prohlubuje s věkem a může vyústit až v rasovou nenávisť. S předáváním informací bych samozřejmě nepřestala ani na středních školách.

Druhá vlna, respektive druhá vize by byla zacílená na dospělou, pracující populaci. Na pracovištích, v dnešní době hlavně ve velkých výrobních firmách se mísí různé národnosti a různé kultury bych se snažila navzájem vysvětlit a přiblížit kultury. Dále bych našla rozdílné a společné znaky, zavedla systém integrace, výuku jazyka a v rámci výuky jazyka také vyučovala naše zvyky a obyčeje.

Další možností pro dospělé jsou přednášky, ty jsou bohužel dobrovolné, a i když jich dost probíhá, účast není valná nebo na tyto semináře chodí stále stejní lidé a informace se tak nešíří do

všech sociálních skupin. Možná bych k tomu použila masová média, dala stručné informace k reklamě v kině, využila reklamních billboardů.

Samozřejmě tím neříkám, že máme my, jako národ zapomenout, kým jsme, kam jsme došli a co jsme v historii dokázali, také neříkám, abychom se někomu podbízelí a přizpůsobovali, učili se cizí jazyky jen proto, abychom se někomu zalíbili, ostatně s námi se také například ve Francii nikdo nebude bavit česky, ale určitě je dobré mít povědomí o kultuře svého souseda, znát jeho zvyky, obyčeje a například mu pomoci pochopit ty naše.

I my bychom ocenili, pokud by nám v zahraničí někdo podal pomocnou ruku a pomohl nám se zvládnutím jazyka a zvyků.

Pro šíření osvěty bych využila i poboček Úřadu práce, Okresní či Krajské správy sociálního zabezpečení, semináře významných sociologů a srozumitelnými články v místních médiích. Nevím, proč a na co si regionální média při svých sděleních hrají, čeština je velmi rozmanitý jazyk a proto bych ho co nejvíce používala a přiblížila tak obsah co nejvíce lidem.

Pokud by chtěla veřejnost odborný článek nebo odborný text, není problém ho vyhledat, ale pro laickou veřejnost myslím, že jsou cizí pojmy a jejich přejímání dost komplikované. A když si vezmeme, že stejné články čtou cizinci, jak s toho mohou být moudří cizinci bez takové znalosti jazyka, jakou disponujeme my.

Určitě bude také dobré, aby se obce a kraje zaměřily na integraci a této otázce se více věnovali. Jako první mě napadá v otázce vyřízení dokladů, aby například návody na vyplnění byly nejen v češtině, v lepším případě v nějakém světovém jazyku, ale podle zastoupení cizinců na daném území také v jazyce nejvíce zastoupené skupiny.

Další možností jsou nějaké kulturní a multikulturní akce, kde mohou být cizinci právě přizváni, aby ukázali svoji kulturu, farmářské trhy, kde ukážou svoji kuchyni apod.

Věřím, že akce takového druhu, kde nenásilně, ale cíleně bude prezentována cizí kultura, ocení všichni a mohou se tím také prolomit ledy mezi původními obyvateli a nově příchozími cizinci.

4. Státní sociální fondy, programy EU

Každý se v životě můžeme dostat do situace, kdy potřebujeme pomoc. Nejčastěji se setkáváme s pomocí správy sociálního zabezpečení – když jsme například v pracovní neschopnosti nebo si žádáme o mateřskou, rodičovskou nebo důchod, ale nejen ze sociální správou, se můžeme, a pravděpodobně každý z nás alespoň na chvíli setká.

Úřad práce a to nejen, když hledáme práci, ale například i při školením nebo rekvalifikacích.

Dle terénních výzkumů bylo zjištěno, že ve vyloučených lokalitách žije převážně starší obyvatelstvo, nejvíce lidé se základním vzděláním a bez práce.

Cizinci žijící nebo se chystající do České republiky to nemají tak jednoduché. Sice nám Evropská unie, respektive Schengenský prostor otevřel hranice a díky tomu je cestování za zábavou, ale i prací jednodušší, ale při vycestování už pomoc budeme mimo velvyslanectví hledat těžko.

Dle provedeného výzkumu „Analýzy sociálně vyloučených lokalit v ČR“, která byla prováděna pod záštitou Ministerstva práce a sociálních věcí, Evropskými fondy a Operačním programem lidské zdroje a zaměstnanost je přímá úměra mezi centrem krajského města a vzdáleností od vyloučeným sociálních skupin. Čím dále se nacházejí, tím je pomoc méně dostupná. *„Velmi limitovaná je dostupnost zmíněných služeb především v menších městech a na venkově, kde se nacházejí malé, ale o to více izolované SVL. Zde obyvatelé častěji než ve velkých městech uváděli, že nejsou v kontaktu s žádnou neziskovou organizací či jiným poskytovatelem služeb...“⁴⁴*

---

⁴⁴ https://www.esfcr.cz/mapa-svl-2015/www/analiza_socialne_vyloucenych_lokalit_gac.pdf staženo dne 20.3.2018

Tento výzkum probíhal do roku 2014 a mapoval vývoj počtu vyloučených lokalit na území ČR. Ve výsledku porovnával rok 2006 z rokem 2014, výsledky viz níže.

Kraj	Počet lokalit		
	2006	2014	Index změny
Hl. město Praha	6	7	1,17
Jihočeský	16	38	2,38
Jihomoravský	11	28	2,55
Karlovarský	18	61	3,39
Královéhradecký	25	36	1,44
Liberecký	26	48	1,85
Moravskoslezský	28	72	2,57
Olomoucký	27	62	2,3
Pardubický	15	24	1,60
Plzeňský	17	42	2,47
Středočeský	36	64	1,78
Ústecký	63	89	1,41
Vysočina	11	13	1,18
Zlínský	11	22	2,00
CELKEM	310	606	2,01

Vyloučených lokalit ale i nadále bohužel přibývá.

Vyloučené skupiny poukazovali v analýze hlavně na nedostatek dluhového poradenství, klubů pro děti a mládež a také azylového bydlení.

Když vezmeme v potaz naší situaci na trhu práce, bez zahraniční pracovní síly bychom ekonomický tlak investorů a velkých korporátních výrobních firem těžko ustáli. Když se ale cizinec dostane do úzkých, je potřeba mu pomoci. Instituce jako Správa sociálního zabezpečení či Úřad práce mají omezené možnosti a cizinci nemají moc ponětí, co od těchto institucí žádat. Proto fungují i jiné organizace – instituce, které jsou pro cizince příznivější a nápomocnější. Na některé se podíváme v následujících podkapitolách.

4.1. Program EU pro zaměstnanost a sociální inovace (EaSI)⁴⁵

Tento program je podporován z Evropské unie a jeho cílem je dosáhnout vysoké úrovně zaměstnanosti, která bude udržitelná a také zajistit sociální ochranu a zabránit sociálnímu vyloučení a chudobě.

V rámci tohoto programu je také potřeba posílit odpovědnost jednotlivých členských států v oblasti sociálních politik, sjednotit a upravit legislativu a dohlížet na její dodržování.

Tento program má za cíl:

- Modernizaci politiky zaměstnanosti a sociální politiky (61% celkového rozpočtu)
- Pracovní mobilitu (18% z rozpočtu)
- Mikrofinancování, sociální podnikání (21% z rozpočtu)

Celkový rozpočet, který je k dispozici již od roku 2014 a celý projekt má být ukončen ke konci roku 2020 činí 919 469 000 EUR.

Podrobnější cíle, o které tento program usiluje jsou:

- Podpora mladých lidí
- Rovnoprávnost mužů a žen
- Udržitelné zaměstnanost a boj proti nezaměstnanosti
- Boj proti chudobě a vyloučení ze společnosti

---

⁴⁵ <http://ec.europa.eu/social/main.jsp?langId=cs&catId=1081>

4.2. Strategie romské integrace 2015 - 2020⁴⁶

Strategie romské integrace 2015 – 2020, navazuje na koncepci z let 2009 – 2013. Vkládá si za cíl zvrátit negativní vnímání Romů v české společnosti, zaměřuje se na bydlení, vzdělání, zaměstnanost a sociální oblasti života.

Rovněž má snahu minimalizovat a úplně vymýtit diskriminaci. Dalším neméně důležitým cílem je podpora romské kultury a jazyka.

Tento projekt vznikl z potřeby ochrany Romů po roce 1989, kdy byla přibližně 1/3 Romů vyloučena ze společnosti, protože trpěla a trpí nízkou mírou vzdělání, pracovních a morálních zásad a hodnot. Najdeme u nich vysokou nezaměstnanost a chudobu.

Celá Strategie si potom klade v globálu za cíl:

- Sjednocení vytvoření soudržné společnosti
- Zvrácení negativních trendů ve společnosti
- Úkoly pro jednotlivá ministerstva – vzdělání, zaměstnanost, lékařské péče, bydlení, bezpečnost

Strategie vznikla na popud rady Evropy, Dekádu romské inkluze a na doporučení kontrolních mechanismů OSN. Vzhledem k našemu členství v Evropské unii jsme pod drobnohledem co se plnění cílů týká ze strany Evropské Komise.

Kontrola je určitě dobrá, je potřeba finanční prostředky použít přesně na účel, na který jsou stanoveny a tato oblast financování je velmi žádoucí.

---

⁴⁶ <https://www.vlada.cz/cz/clenove-vlady/pri-uradu-vlady/jiri-dienstbier/aktualne/vlada-schvalila-strategii-romske-integrace-do-roku-2020-126945/>

4.3. Evropské sociální fondy České republiky – Operační program zaměstnanost a mnoho dalších⁴⁷

Jako součást Evropské unie můžeme využívat zdroje, které z unie plynou. Jedním z těchto zdrojů jsou právě Evropské sociální fondy, do kterých se zapojujeme jak z výzkumné části, tak čerpáním prostředků na řešení situací. Po mnoho let probíhal výzkum lokalit, kde se nejvíce vyskytují vyloučení obyvatelé a právě na tyto oblasti se operační program zaměřil.

Jako první krok operační systém vyzdvihl možnosti bydlení. Bydlení je jedna z nejpálčivějších otázek vůbec. Vzhledem k vysokým nájmům bylo pro mnoho obyvatel ghett (a nejen jich) složité najít bydlení a zajistit základní potřeby (hygienické, morální, ..).

Cílem je, aby hlavně rodiny s dětmi vystoupili z komunity bydlící na ubytovnách, které nejsou rozhodně vhodné pro výchovu dítěte a začali fungovat jako rodina. Nejen, že selepší jejich životní úroveň, ale také pro děti budou nastaveny jiné vzorce chování, reálnější a příjemnější pohled na svět a bude pro ně jednodušší začlenění do normálního života v dospělosti. Je totiž velká pravděpodobnost, že děti vyrůstající v ghettech v ghettu zůstanou a nikdy z něj nevystoupí.

Například v Moravskoslezském kraji či na Ostravsku fungují mimo jiných organizace CENTROM a Residomo. Obě tyto organizace, samozřejmě mimo mnoha jiných si kladou za cíl zprostředkovat „normální“ bydlení, na které by sami lidé nedosáhli.

Zprostředkováním bytů ale tento program nekončí. Organizace úzce spolupracují se sociálními pracovníky a také dbají na udržování

---

⁴⁷ https://www.esfcr.cz/detail-clanku/-/asset_publisher/BBFAoaudKGfE/content/bydleni-je-zaklad

pořádku, opravy v pronajatých bytech a mají dohled nad morálkou jejich obyvatel.

Pokud je vše, jak má, je možné bytové jednotky převést přímo na konkrétní osoby. Podmínkou je, že jsou finančně soběstační, plní funkci rodičovskou a jsou bezproblémoví.

Díky tomuto operačnímu programu našlo nové bydlení 700 lidí v Ostravě a 600 lidí v Karviné. Program je naplánován ještě do konce roku 2018.

Pevně věřím, že podobné programy budou nadále fungovat, protože podle mě je právě bydlení a tím velká šance na začlenění obyvatel ghett do normálního života, to nejdůležitější a zároveň největším problémem, proč se do těchto vyloučených částí lidé dostávají.

5. Situace cizinců na Rokycansku

Rokycansko je jedním z nejmenších „okresů“ v Plzeňském kraji a poslední místo mu náleží také v počtu obyvatel (629,57 km²; 48 184 obyvatel). Do roku 1996 bylo Rokycansko dokonce nejméně obydleným okresem České republiky. Okres se za poslední dobu rozrostl o zpřístupněná území bývalých vojenských újezdů v Brdech (Dobřív v Brdech, Mirošov v Brdech, Skořice v Brdech, Štítov v Brdech, ...) a dříve také například o obce Bušovice, Smědčice a další.

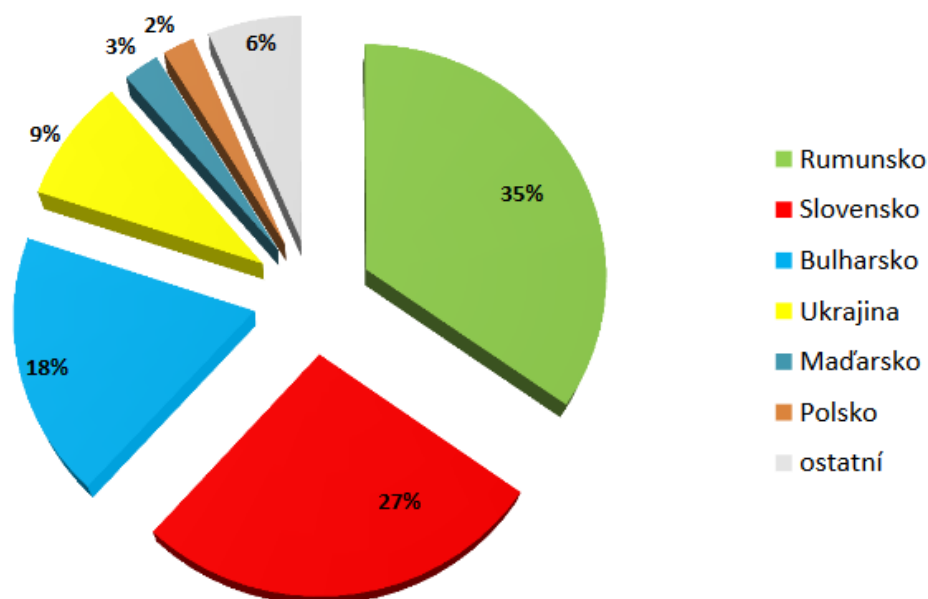
Na Rokycansku sídlí mnoho velkých firem, které nabízí mnoho pracovních příležitostí a nové firmy stále přibývají. Důvodem může být dobrá strategická poloha – blízko hraničního přechodu Rozvadov, nájezd na dálnici D5, ale také hlavní železniční tah Cheb – Praha.

Nejlépe můžeme vidět stav cizinců ve vztahu k volným pracovním místům na Úřadu práce ČR, kde jsem se zúčastnila „Jednání poradního sboru ÚP ČR – Krajské pobočky v Plzni – Kontaktního pracoviště Rokycany dne 6.11.2017.

V Rokycanech byla celková nezaměstnanost k 6.11.2017 2,6% což jasně ukazuje, že šance na trhu práce sehnat zaměstnání v rokycanském okrese jsou velké.

Bohužel firmy nedokážou pokrýt své potřeby na personál z vlastních zdrojů, tedy obyvatel Rokycan a okolí. Jejich personální potřeby mnohonásobně převyšují počty kandidátů na interním trhu uchazečů o práci.

Ke konci září 2017 bylo legálně evidováno na ÚP Rokycany 4 227 cizinců. Rozložení na jednotlivé národnosti můžeme najít v grafu.

Největší podíl mají Rumuni, hned v závěsu jsou Slováci. Všechny výše uvedené národnosti pracují převážně jako nekvalifikovaná pracovní síla – montážní dělníci, stavební dělníci výrobní operátoři apod. Ovšem i ve zdravotnictví přibývá cizinců, ale podíl je malý.

ÚP se snaží tyto cizince začlenit ať už poradní činností v oblasti hledání práce, psaní životopisu, ale také jim nabízejí případné rekvalifikace, kurzy, finanční poradenství a poté podporu v hmotné nouzi a těžkých životních situacích.

Bohužel většina cizinců pracuje přes personální agentury a na ÚP se tak prakticky ani nedostanou. Agentury práce mnohdy nedodržují zákony, obcházejí je nebo se pohybují na hraně a tito cizojazyční zaměstnanci nemají šanci tyto křivdy odhalit.

Dost často také žijí v nelidských podmínkách na ubytovnách a stávajíc se „odpadem společnosti“. Obyvatelé měst se bojí kolem těchto budov dokonce i chodit a začnou tyto cizince vyčleňovat.

Určitě nemůžeme házet všechny cizince a všechny agentury „do jednoho pytle“, pro mnoho cizinců je agenturní zaměstnávání vstupní branou pro lepší život, vezmou sem celé rodiny a tím dostanou novou šanci na život. Setkala jsem se i s tím, že jsou někteří mnohem

šikovnější než čeští pracovníci, ale český strach z něčeho (někoho) neznámého je veliký a budeme s ním bojovat ještě hodně dlouho.

Xenobie, neboli strach ze všeho neznámého a nového není ničím novým. Většinou nebo alespoň dost často jde ruku v ruce s rasismem. Xenofobie na rozdíl od rasismu je obecnější. Můžeme se sice bát jiné barvy pleti, jiné národnosti, ale nemusí se to týkat jen osob. Rasismus je typicky zaměřený na fyzické odlišnosti. Zkoumá dokonce takové detaily jako barvu očí, rysy v obličeji a další. Hlavní rozdíl bychom mohli najít v tom, že xenofobie je strach, kdežto rasismus je už cílená nenávist.

Typickou oblastí, kde se sdružují cizinci je v Rokycanech areál bývalých kasáren, kde si majitelé agentur pronajali, případně koupili staré kasárny a proměnili je na ubytovny. Jedná se o okraj města směrem na Štáhlavy – viz mapa.

Ubytovny jsou poměrně často kontrolovány cizineckou policií, ale bohužel i tak pokaždé najdou nějakou „černou duši“ s padělanými doklady. Při diskuzi s cizineckou policií není možné tyto doklady laickým okem odhalit a ani nijak jinak prověřit. Padělky bývají údajně

tak dokonalé, že trvá i samotné policii nějakou dobu, než zkontrolují, že se jedná nebo nejedná o padělek.

Další věcí je také to, že lidé pronajímající nebo prodávající byty či domy si při dnešní situaci na trhu realit mohou vybírat zájemce a finální kupce či nájemníky. Proto jsou cizinci de facto nuceni se shlukovat na ubytovnách a nemají šanci sehnat „normální“ místo k bydlení.

Díky volnému pohybu osob po EU je také mnohem snazší vycestovat za prací a mnohdy cizinci nedomyslí, že potřebují někde bydlet, mít zdravotní pojištění, platit případně daně, zajistit si bankovní účet, chodit někam k lékaři. Prostě se rozhodnou a vycestují. Najednou zůstanou sami, v cizím státě a nezřídka kdy se stává, že začnou s trestnou činností. Velkou bariérou je také samozřejmě znalost jazyka, kde potom také vznikají obavy jak ze stran zaměstnavatelů, tak majitelů bytů, lékařů ale i prodavaček v obchodech. Strach v této oblasti bývá oboustranný a oboustranně nepříjemný.

Při sběru dat do dotazníku hodně lidí odpovědělo, že nemají strach jako takový z cizinců, ale z toho, jak s nimi budou mluvit, jak se s nimi domluví, co od jejich mentality mohou očekávat.

Již z historického hlediska máme my, Češi, blok z neznámého, okupace, Sovětský svaz, 1. a 2. světová válka.

Firmy na Rokycansku zavádí integrační koordinátory, překladatele a pomocné síly při personálních odděleních, aby podpořili začlenění cizinců k sobě do společností a zároveň uklidnili neklid mezi stávajícím personálem, který neví, co může od nově příchozích pracovníků očekávat.

Těžko také říci, zda je to malým „okresem“ Rokycany nebo ochotou pracovníků úřadu práce, ale i úřad práce velmi dobře komunikuje a pomáhá firmám s cizinci.

Pravidelně pořádá sezení, kde se řeší operativní problémy, pokud mají nějaká podezření na nekalé praktiky agentur práce nebo se na ně obrátí nějaký cizinec s problémem, vždy velmi dobře informují zaměstnavatele, u agentur uživatele a snaží se v kooperaci se společností problém vyřešit.

Polohou našeho regionu ale také o pracovníky přicházíme. Mnoho z nich vidí vidinu Německa a tím také vyšší příjmy, životní úroveň a mnohdy i lepší pracovní podmínky. Tento jev vidíme nejen u české populace, ale také u některých cizinců, pro které jsme jen přestupní stanicí mezi jejich domovskou zemí a Německem.

6. Závěr

V první kapitole jsem se zaměřila na historický vývoj. Bez historických souvislostí nelze úplně dobře pochopit, co ghetto znamená a mnoho nám to napoví také o vnímání tohoto problému okolím.

V druhé kapitole najdeme hlavně teoretické pojmy, s kterými se budeme setkávat v celé práci, a proto je potřebné jim porozumět. Bylo zajímavé, že u některých pojmů různí sociologové zastávají odlišné názory.

Provedeným výzkumem ve třetí kapitole práce jsme zjistili, že ghetta ovlivňují všechny a všechno kolem. Můžeme názorně vidět vnímání okolí a jejich občas až pochybné názory. Povědomí má každý, ale pravděpodobně z nedostatku informací nebývají názory mnohdy objektivní.

V následující, čtvrté kapitole jsem se zaměřila na „Státní sociální fondy, programy EU“, které se zaměřují na integraci, regionální rozvoj regionů, zaměstnanost a vlastně obecně o blaho obyvatel.

Nelze a ani obsahově není možné jmenovat všechny. Mimo výše zmiňované velmi dobře fungují neziskové organizace, azylové domy, v mnoha případech se zapojují i církve a různé zájmové spolky. Pro příklad (i když ne zrovna veselý) bylo zajímavé pozorovat, jak se ukrajinská komunita semkla, při úmrtí zaměstnance, vytvořili sbírku na transparentním účtu a finanční prostředky putovaly pozůstalým.

Pátá kapitola je plná informací o regionu, který je mojí osobní záležitostí – Rokycany a okolí (Rokycansko).

Nejen tím, že v této oblasti žiji, je pro mě toto téma velice aktuální. Situace se mě dotýkala o to více, že jsem pracovala na personálním oddělení jednoho z největších zaměstnavatelů Plzeňského

kraje (cca 3000 zaměstnanců) a cizince jsme byli nuceni sami vyhledávat, shánět jim ubytování a zajistit integrační koordinátory. Všechny tyto kroky byly nutné pro zajištění objemu výroby, protože s českými zaměstnanci nebylo možné požadované množství vyrobit, nezaměstnanost je zde v regionu velice nízká a zaměstnanci jsou v situaci, kdy si práci mohou vybírat.

Stejně jako všichni zaměstnavatelé v regionu i tato firma byla nucena navázat spolupráci s personálními agenturami a tím pádem svým způsobem podpořit příliv cizinců – budoucích zaměstnanců do regionu.

To sebou mimo pozitiv nese také negativa – rozvoj ubytoven, kde se shromažďují v lepším případě stejné národnosti, v horším případě různé národnosti, vznikají nepokoje, strach z neznámého, rasové problémy a tím vyloučení, vytlačení určité skupiny na okraj města a společnosti. A i to je potřeba zohledňovat při náborech zaměstnanců do firem.

V celku jsme prošli historií až do současnosti. Navštívili jsme různé země, různá období, ale jedno je pro všechno společné. Vždy tady bude někdo, kdo si bude myslet, že může s lidmi jednat jako s odpadem. Díky všem zákonům, všem organizacím na národní i mezinárodní úrovni, EU, že existují a stále se rozvíjejí nové programy pro integraci a sociální rozvoj.

Navrhuji, aby téma Ghett přestalo být tabu, začalo se o něm veřejně mluvit, ale ne jen v tom negativním duchu, ale celkově, o jejich vnitřních problémech, proč se vlastně ghetto stalo ghetttem, co k tomu ty či ony lidi vedlo a v neposlední řadě, jak jim pomoci se začleněním.

Jak ukázal také samotný výzkum, lidé o ghettech vědí, uvědomují si jejich přítomnost, někteří jsou s nimi v širším či užším kontaktu, ale skoro nikdo z dotazovaných se nezamyslel nad tím, proč

je právě ghetto ghettem, jestli je vznik ghetta dobrovolný nebo nucený, zda jsou obyvatelé šťastní či méně šťastní.

Marginalizace je sice svým způsobem pohodlná, nemusíme řešit rozdílnosti, prostě vytlačíme určitou skupinu obyvatel na okraj společnosti a vlastně i města⁴⁸.

Na co se učit porozumění, pomoci, nové kultuře nebo nářečí, když můžeme „jiné“ etniky prostě vytlačit z našeho okolí? Je to tak správně? Opravdu bychom chtěli, abychom všichni v okolí byli stejní? Zastávali stejné názory, stejně se oblékali, stejně mluvili, neexistovalo nářečí, regionální kroje, místní kuchyně?

Těžko, ale čeká nás všechny ještě dlouhá cesta, řada pomocných operačních programů, dotací a mnoho dlouhých let, než začneme říkat „cizinec je našinec“ a ne naopak. Začneme si vážit toho, že nejsme všichni stejní, budeme s radostí poznávat cizí národy i země, stejně tak jako to děláme na našich dobrovolných, námi vybraných dovolených. Tak proč to nemůžeme poznávat i u nás?

Jak bylo řečeno hned v úvodu „každý má právo na život“, tak se tím přeci řídíme i v případě minoritního obyvatelstva a nekažme vodu a nepijme víno.

---

⁴⁸ JANDOREK, Jan. Sociologický slovník. Praha: Portál, 2001. ISBN 8071785350

7. Resumé

Research has shown that ghettos affect everyone and everything around. We can clearly see the perception of the surroundings, and sometimes even the dubious opinions.

I suggest that the topic of Ghettos is to be taboo, but it is not only on the negative spirit but overall, about their internal problems, why the ghetto has actually become a ghetto, what has led to those or those people, and last but not least how to help them integrate.

Marginalization is comfortable in some ways, we don't have to solve the differences, we just push a certain alloy of the inhabitants to the edge of society and in fact, cities. What can we learn about understanding, help, new culture or dialect when we can simply „push“ other ethnicities out of our neighborhood? Is that correct? Would we really everyone in neighborhood to be same? They held the same opinions, dresses, themselves, They talked, there were no dialects, regional costumes, local cuisine?

It's hard, but we have a long way to go, a number of auxiliary operational programs, subsidies, and many long years before we start calling „the stranger is ours“ and not the other way round. We begin to appreciate the fact that we are not all the same, we will be glad to know strange nations and countries, just as we do on our volunteer holidays. So why can we not know about it?

As started in the introduction, „Everyone has the right to life“, so let's do it even with the minority population and don't show the water and not accept the wine.

8. Literatura:

Ottův slovník naučný

MUSIL, Jiří, Sociologie soudobého města. Praha: Svoboda, 1967

GIDDENS, Anthony. Sociologie, Praha, 2000

CUIN, Charles-Henry; GRESLE, Francois. Dějiny sociologie. Praha: Sociologické nakladatelství, 2004

Malý sociologický slovník. Praha: Svoboda, 1970

TOUŠEK, Ladislav, AntropoWebzin: Sociální vyloučení a prostorová segregace. Plzeň: Antropoweb, 2007, roč.2-3

DOHNALOVÁ, Jana; MALINA, Jaroslav. Slovník antropologie občanské společnosti. Brno: CERM, 2006

Critique: revue générale des publications françaises et étrangères. Paris: Éditions de Minuit, 1946

HUGHES, James. *Velká obrazová všeobecná encyklopedie.* Praha: Svojtka & Co., 1999

FUNK, Marcus: *Victims Rights and Advocacy at the International Criminal Court,* Oxford, England: Oxford University press

PILICHOWSKI, Czeslaw, ed. *Obozy hitlerowskie na ziemiach polskich 1939-1945: Informator encyklopedyczny.* Warszawa: Państwowe Wydawnictwo Naukowe, 1979

RHEINHEIMER, Martin: *Chudáci, žebráci a vaganti.* Praha: Vyšehrad, 2003

ŠTAMPACH, František: *Cikáni v Československé republice.* Praha: Česká Akademie věd a umění, 1929

NEČAS, Ctibor: *Nad osudem českých a slovenských Cikánů v letech 1939 – 1945.* Brno: Univerzita J. E. Purkyně

SUS, Jaroslav: *Cikánská otázka v ČSSR.* Praha: Nakladatelství politické literatury, 1961

KELLING, Gheorge, COLES, Catherine: Fixing Broken Windows: Restoring Order and Reducing Crime in Our Communities

GLAZAR, Richard. Treblinka, slovo jak z dětské říkanky. Praha: Sefer, 1994

8.1. Legislativa:

Zákon č.1/1993 Sb. – Ústava České republiky

Zákon č.2/1993 Sb. - Listina základních práv a svobod

Zákon č. 40/2009 Sb.

8.2. Internetové zdroje:

<http://www.ahaonline.cz/clanek/zhave-drby/105583/krute-pravdiva-mapa-ceska-tady-vsude-jsou-ghetta-lide-v-nich-ziji-bez-prace-bez-vzdelani-bez-nadeje.html>

MÁSELNÍK, Stanislav, Imigrace: Problém? In: Délský potápěč (online). 2009 (cit. 2018-02-16) Dostupné z: <https://deliandiver.org/2009/04/imigrace-problem.html>

<http://www.mikulov.cz/turistika/pamatky-a-prohlidkove-objekty/pamatky-zidovske-komunity/historie-zidovske-ctrvti/>

Materiály židovské obce, <http://www.holocaust.cz/dejiny/antisemitismus-2/historicky-vyvoj-antisemitismu/stredoveke-koreny-protizidovskych-predsudku/> staženo dne 6.1.2018
<http://www.osn.cz/wp-content/uploads/2015/03/umluva-genocida.pdf>

HORVÁTHOVÁ, Jana: Kapitoly z dějin Romů, dostupné z <http://www.varianty.cz/cdrom/podkapitoly/d01kapitoly.pdf>

Dostupné z :<https://www.novinky.cz/domaci/196713-v-prazske-libusi-hrozi-vznik-domobrany-proti-vietnamske-mensine.html>, staženo dne 16.2.2018

<https://www.google.cz/maps/uv?hl=cs&pb=!1s0x470aee20de841129:0x9f2dec3e44880180!2m2!2m2!1i80!2i80!3m1!2i20!16m16!1b1!2m2!1m1!1e1!2m2!1m1!1e3!2m2!1m1!1e5!2m2!1m1!1e4!2m2!1m1!1e6!3m1!7e115!4shttps://lh5.googleusercontent.com/p/AF1QipM4FsKTPK4tG1hdTQluKbLdT-KY-4iQFLmwhLo1%3Dw260-h175-n-k-no!5sHledat+Googlem&imagekey=!1e10!2sAF1QipM4FsKTPK4tG1hdTQluKbLdT-KY-4iQFLmwhLo1> staženo dne 19.3.2018

<http://www.jinonickarezidence.cz/cs/nabidka-bytu/>

<http://ec.europa.eu/social/main.jsp?langId=cs&catId=1081>

<https://www.vlada.cz/cz/clenove-vlady/pri-uradu-vlady/jiri-dienstbier/aktualne/vlada-schvalila-strategii-romske-integrace-do-roku-2020-126945/>

https://www.esfcr.cz/detail-clanku/-/asset_publisher/BBFAoaudKGfE/content/bydleni-je-zaklad

<http://www.pevnostterezin.cz/pro-turisty/>

<http://www.sapa-praha.cz/>

HAVLÍČEK, Tomáš; CHROMÝ, Pavel; JANČÁK, Vít; MARADA, Miroslav. Vybrané teoreticko-metodologické aspekty a trendy geografického výzkumu periferních oblastí. In: Problémy periferních oblastí. Praha: Katedra sociální geografie a regionálního rozvoje, ISBN 80-86561-21-6, dostupné online

https://www.esfcr.cz/mapa-svl-2015/www/analyza_socialne_vyloucenych_lokalit_gac.pdf

<https://www.holocaust.cz/dejiny/koncentracni-tabory-a-ghetta/treblinka/>

9. Přílohy

Příloha 1 – prázdný dotazník z výzkumu

Ghettizace měst

Dobrý den,

prosím o vyplnění dotazníku k mé diplomové práci na téma Ghettizace měst.

Děkuji za Váš čas a přeji hezký den. :)

Ghettizace měst

1

Pohlaví:

muž

žena

Ghettizace měst

2

Věk:

do 20let

21 - 35 let

36 - 60 let

61 a více

Ghettizace měst

3

Jsem:

student

pracující

důchodce

Ghettizace měst

4

Co podle Vás nejvíce vystihuje "ghetto"?

- část města, kde žije majoritní obyvatelstvo
- dobrovolné nebo nucené odloučení od zbytku společnosti
- integrace minoritních obyvatel k majoritním

Ghettizace měst

5

Jaký jste ze setkání s ghettem měli pocit?

- negativní (strach, obavy)
- pozitivní (vstřícnost, ochota, pohostinnost)
- nesetkal/a jsem se s ghettem

Ghettizace měst

6

Myslíte, že existuje přímá úměra mezi velikostí ghetta a přizpůsobivostí jeho obyvatel?

- ano, čím větší skupina, tím méně přizpůsobivá
- ne, nesouvisí to spolu
- vlastní názor:

Napište odpověď

Zbývá 100 znaků

Ghettizace měst

7

Co rozumíte pod pojmem "integrace"?

- začlenění
- vyloučení
- rozštěpení společnosti

Ghettizace měst

8

Jak rozumíte pojmu "segragace"?

- začlenění
- vyloučení
- rozdělení

Ghettizace měst

9

Máte pocit, že by ghettům pomohla integrace a sociální pomoc?

- ano
- ne

Ghettizace měst

10

Kde se podle Vás nejčastěji nachází ghetta?

- v centru měst
- na okrajích měst
- v chatových oblastech a rekreačních zónách

Ghettizace měst

11

Co Vám nejvíce na cizincích, ghettech a nepřizpůsobivých občanech vadí?

- hluk
- nepořádek v okolí
- jazyková bariéra
- jiné vyznání (např. náboženské)
- nic
- vlastní:

Napište odpověď

Zbývá 100 znaků

Ghettizace měst

12

Znáte nějaké konkrétní ghetto?

Napište větu

Zbývá 250 znaků